

Világ proletárjai egyesüljete!

NÉPLAP

AZ MDP HAJDÚ-BIHARMEGYEI PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

XI. ÉVFOLYAM, 124. SZÁM ARA: 50 FILLER CSÜTÖRTÖK, 1954 MAJUS 27.

A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA III. KONGRESSZUSA

KEDD DÉLUTÁNI ÜLÉS

Bata István elvtárs felszólalása

A keddi délutáni tanácskozáson az első felszólaló Bata István elvtárs, a politikai bizottság póttagja, honvédelmi miniszter volt.

Pártunk vezetése alatt népünk megteremtette és szüntelenül erősíti szabad és boldog életünk védelmezőjét, a magyar néphadsereget. Népünk, pártunk és kormányunk szerető gondoskodásának köszönhető, hogy korszerű hadsereggel rendelkezünk, amely képes arra, hogy megvédje hazánk függetlenségét, határaink sérthetlenségét.

Mindenki tudja elvtársak, hogy a mi népünk békét akar. Kormányunk minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a Szovjetunió vezette béketábor harca a népek békéjéért és biztonságáért győzelemre jusson. Mi örömmel üdvözlünk minden olyan tényt, amely azt bizonyítja, hogy nőnek a béke hatalmas erői és hűen ott állunk pártunknak és kormányunknak a béke megszilárdítását szolgáló politikája mögött.

Mi ott állunk a hatalmas Szovjetunió oldalán a többi népi demokratikus országokkal együtt s harcolunk azért, hogy tovább erősödjének, hatalmasodjanak a béke erői szerte a világon.

Kétségtelen, hogy annak a harcnak, amelyet a szocialista béketábor a Szovjetunió vezetésével folytat, vannak eredményei. Ennek köszönhető, hogy a nemzetközi helyzetben bizonyos nyitások következtek be. De az is igaz elvtársak, hogy amíg imperializmus van a világon, szüntelenül gondolunk kell a honvédelem erősítésére. Ugyanis megcáfolhatatlan tények igazolják, hogy az imperializmus agresszív erői a német militarizmus feltámasztásán fáradoznak, amely a magyar népet kényszeríti a világháború romlásába, hogy az imperialisták agresszív katonai blokkok létrehozását szorgalmazzák, egy a békeszerető népek ellen irányuló új háború felidézését tűztétek ki célul maguk elé.

Pártunk politikájának meghatározásánál figyelembe kell venni a nemzetközi helyzetnek ezt az oldalát is. Pártunk politikája ezt figyelembe is veszi.

Bata István elvtárs ezután a tisztikar politikai és katonai kiképzésének eredményeit ismertette, majd így folytatta:

A mi néphadseregünk ereje nemcsak a korszerű fegyverzetben van. A korszerű fegyverzet elvtársak nagyon fontos tényező, enélkül a mai idők követelményeinek megfelelő hadsereg el sem képzelhető. De egymagában a korszerű fegyverzet nem elég, szeretett hazánk megvédéséhez több kell.

A haza biztos védelméhez szükséges van arra is, hogy a korszerű fegyverzetet olyan katonák kezeljék akik meg vannak győződve arról, hogy igaz ügyet, a nép szabadságának ügyét védik.

A mi hadseregünk fő ereje ebben az igaz ügye iránti hitben van

és abban, hogy ott áll mögöttük egész népünk. (Lelkes taps.)

Néphadseregünk katonáját lángoló hazaszeretet hatja át, ő a magyar nép évszázados szabadságharcokban kialakult katonacserényeknek méltó örököse, Hunyadi és Zrínyi törökverő vitézeinek, a Rákóczi vezette szabadságharc kurucainak, 1848 vörössipkás honvédeknek, 1919 hős vöröskatonáinak izzó szabadságszeretete, vitézsége, bátorsága, állhatatossága, az elnyomók elleni gyűlölete testesül meg benne. Parancsnokaink, politikai helyetteseink, párt- és DISZ-szervezeteink a haladó nemzeti és katonai hagyományaink ápolására és követésére tanítják harcosainkat. Fontos feladatuknak tekintik, hogy a hadseregben népünk fiait a magyar ifjúságot nagy elődeink példáján áldozatos hazafiasságra neveljék. A néphadsereg katonájának izzó hazaszeretete párosul a proletármegszakítás érzésével.

A mi hadseregünket elvtársak, ezer és ezer száz fűzi szülőanyjához, a dolgozó néphez. Hiszen harcosai, tisztjei, tábormokai egyaránt a dolgozó nép fiai, akik számára megingathatlan törvény a nép iránti hűség, a nép ügyének minden áldozat árán való megvédése.

Népünk és a hadseregünk összeforrtaságát és különös szeretetét ezer és ezer tény bizonyítja, köztük számtalan levél, amelyet dolgozóink és a hadseregben szolgáló fiatalok egymással. A hadsereg és parancsnokai iránti bizalom csendül ki például öv. Boros Kálmáné egri lakos leveleiből, melyet fia parancsnokához írt, amely így hangzik:

„Fiam, Boros László tiszthelyettesé avatása alkalmával hoztam intézett üdvözlő sorait megkaptam. Nagyon jól esett olvasnom — írja Borosné — hogy fiam a néphadsereg kötelékében kiválóan megállja a helyét. Én övegyi sorban neveltem fel 3 gyermeket, mert férjemet a német fasizisták 1944-ben szolgálat közben megölték. Nehéz évek vannak mögöttem. Bizony nehezemre esett, amikor fiam bevonult, mert idősebb asszony létemre állásba kellettennem és nehéz éjjeli beosztásban is dolgozom. De tudtam, hogy jó helyre ment fiam, ahol az én nevelésemel kiegészítik és így is lett. A néphadsereg kemény, de jó iskola, ahol a fiatalokat hazaszerető és bátor emberekké nevelik. Köszönöm ezt az elvtársaknak, kérem, továbbra is neveljék fiamat, hogy szeretett hazánk hasznára, saját maga javára derék, bátor katonája legyen néphadseregünknek.”

Néphadseregünk másik hatalmas erőforrását képezik azok a szétéphetetlen baráti szálak, amelyek felszabadítónkhoz, a dicső Szovjet Hadsereghoz fűzik és amelyek szorosan összekapcsolják a többi népi demokratikus állam hadseregeivel. A magyar néphadsereg harcosai, tisztihelyettesei, tisztjei és tábormokai átérik, hogy szeretett hazánk függetlenségének, szabadságának és szocia-

lista jövőjének ez egyik legfőbb záloga.

A haza és a nép iránti forró szeretet és hűség, a proletármegszakítás kiolthatatlan tüze, a felszabadító Szovjetunió iránti törhetetlen barátság azok a tényezők, amelyek a mi néphadseregünk politikai szilárdságát, megbonthatatlan egységét, magasfokú erkölcsi és harci értékét alkotják.

Ezek olyan értékek elvtársak, amelyekkel csak a leggyőzhetőbb Szovjet Hadsereg és a népi demokráciák hadseregei rendelkeznek. A leggyőzhetőbbnek ezekkel az értékekkel egyetlen, a kizsákmányolást, a népelnyomást, az imperialista rabló hódítást szolgáló kapitalista hadsereg nem rendelkezhet.

Nincs elvtársak, a népi demokráciánk életének egyetlen más területe sem, ahol a fiatalok ilyen nagy számban és ilyen erős szervezett kollektívában élnek együtt, mint a hadseregben. A hadseregünkben éppen ezért nagy szerep hárul a Dolgozó Ifjúság Szövetségére, a katonai szolgálatot teljesítő fiatalok nevelésében. Az elmúlt időszak alatt a DISZ a párt irányításával egyre jobban teljesíti ezt a feladatát, egyre szilárdabb támaszává válik parancsnokainknak.

Mint mindenki tudja, elvtársak, a hadseregben szolgáló katonának a katonai ismeretek elsajátításával egyidőben politikai és általános műveltségre is tesznek szert, kultúrát, különböző technikai ismeretekkel rendelkező emberekké formálódnak. Ez azt eredményezi, hogy leszerelésük után tekintet nélkül arra, hogy munkás, paraszt, vagy értelmiségi foglalkozásuk-e rendszerint példamutatóan megállják helyüket a civil életben.

Elvtársak! Néphadseregünk egészségesen fejlődik és napról napra erősödik. Politikailag és

A KONGRESSZUS HARMADIK NAPJA

A szerdai ülést 9.02 órakor Hegedűs András elvtárs, a politikai bizottság tagja nyitotta meg. Folytatódott a vita „A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének beszámolója és a Magyar Dolgozók Pártja feladatai” című napirendi pont felett.

A vitában elsőnek Kovács István elvtárs, a borsod-megyei pártbizottság első titkára szólalt fel.

Ezután Kliment Jefremovics Vorosilov elvtárs, a Szovjetunió Kommunista Pártja elnökségének tagja, a Szovjetunió Legfelső Tanácsa elnökségének elnöke, a Szovjetunió Kommunista Pártja központi bizottsága nevében üdvözölte a kongresszust. A beszédet Non György elvtárs tolmácsolta.

Ezután Rusznyák István elvtárs, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke szólalt fel, majd az elnöklő Hegedűs András elvtárs felfüggesztette a tanácskozást. A szünet 10.50 órától 11.18 óráig tartott.

Szünet után Gerő Ernő elvtárs, a politikai bizottság tagja, a minisztertanács első elnökhelyettese szólalt fel.

A Kínai Kommunista Párt központi bizottsága nevében Huan Cen elvtárs, a Kínai Kommunista Párt küldötte, a Kínai Népköztársaság magyarországi nagykövete üdvözölte a kongresszust. Beszéde után a kongresszus tagjai lelkesen éltették a Kínai Kommunista Pártot. A beszédet Csa-Su-min hazánkban tanuló kínai ösztöndíjas tolmácsolta.

A délelőtti ülésen felszólalt még Békési László elvtárs, a X. kerületi pártbizottság titkára.

Egy órákor a kongresszus délelőtti tanácskozása befejeződött.

Ebédszünet után délután négy órakor Nagy Józsefné elvtársnő elnöklésével folytatták a tanácskozást.

A délutáni ülésen felszólalt Kristóf István elvtárs, a politikai bizottság tagja. Utána Eteinne Fajon elvtárs, a Francia Kommunista Párt politikai bizottságának tagja — hosszantartó lelkes taps közepette a Francia Kommunista Párt központi bizottsága nevében üdvözölte a kongresszust.

Az elnöklő Nagy Józsefné elvtársnő felolvasta ezután a Vietnami Munkapárt központi bizottságának üdvözlő táviratát, amelyet a kongresszus küldöttei hosszantartó lelkes tapsal fogadtak.

Ezután Vass Istvánné elvtársnő, a Központi Vezetőség tagja szólalt fel.

Vass elvtársnő után Franciczek Mazur elvtárs, a Lengyel Egyesült Munkáspárt politikai bizottságának tagja, a központi bizottság titkára tolmácsolta a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a lengyel munkásosztály, a lengyel nép üdvözlését a kongresszusnak. Beszédét lelkes tapsal fogadták.

Nagy Sándor elvtárs, Sztálin-díjas és Kossuth-díjas író felszólalása után Julius Duris elvtárs, a Csehszlovák Kommunista Párt központi bizottsága elnökségének tagja üdvözölte a kongresszust, nagy taps közepette.

A Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusa harmadik napjának tanácskozása hat óra után néhány perccel fejeződött be.

erkölcsileg szilárd. Ezért népünk békében és nyugalomban folytathatja munkáját a párt és a kormány új politikájának győzelméért, épül a szocialista hazánk felvirágoztatásáért. Biztosítjuk népünket, a pártot és a kormányt, hogy a magyar néphadsereg továbbra is éberem őrködik a haza függetlensége és szabadsá-

ga, a magyar nép békés építőmunkája, a béke arcvonalának reá eső szakasza felett. (Taps.) Harcosaink, tisztihelyetteseink, tisztjeink és tábormokaink mindenkor készen állnak esküben fogadott szent kötelességük teljesítésére, drága hazánk megvédésére. (Hosszantartó, lelkes, ütemes taps.)

Erdei-Grúz Tibor elvtárs felszólalása

A Központi Vezetőség határozatai kultúrpolitikánk területén is feltárták a hibákat, amelyeket az utóbbi években elkövettünk és megjelölték fejlődésünk új szakaszának feladatait — mondotta a többi között. — E határozatok a pedagógusok nagy örömmel és megnyugvással fogadták és lelkesen fogtak hozzá a célkitűzések megvalósításához.

Közoktatásunk legnagyobb hiányossága, hogy az általános iskola még nem az, aminek lennie kellene: nem adja meg azt az egész népre kiterjedő általános, szilárd alpműveltséget, amire szükség volna. Az általános iskola elmaradásának egyik oka az, hogy tanterveink nem megfelelőek. A hibák kiküszöbölésére — a gyakorlati pedagógusok széles körének bevonásával — új tanterveket dolgozunk, amelyek arra hivatottak, hogy a hazai viszonyok és eddigi eredmények beható elemzésére támaszkodva és felhasználva a szovjet tapasztalatokat, hosszú időre szabályozzák oktatásunkat az általános és középiskolákban egyaránt.

A pedagógusok széles körét mozgósítja a Központi Vezetőség ama célkitűzése, hogy oktatásunkban is fokozottabban kell biztosítani nemzeti kultúránk és anyanyelvünk megbecsülését. Az iskolák nevelő munkájának megjavítására felkutatjuk és általánosítjuk pedagógusaink eddigi jó eredményeit és a szovjet pedagógia tapasztalataira támaszkodva fiatal szakemberek bevonásával fogjuk a pedagógiai tudomány fejlődését meggyorsítani, elsősorban a gyakorlat szempontjából legfontosabb területeken. Az iskolai nevelés csak akkor lehet sikeres, ha együtt jár a szülői neveléssel. Elengedhetetlen ezért, hogy szoros kapcsolat alakuljon ki a szülő és pedagógusok között szocialista erkölcsű és kommunizmus eszméjéért lelkesedő szilárd jellemű ifjúság kialakítására. Pártszervezeteinknek és tömegszervezeteinknek fontos feladata, hogy a dolgozók legszélesebb körét figyelmeztet-

sék erre.

A nevelést nemcsak általános és középiskoláinkban, hanem az egyetemeken is elhanyagoltuk. Itt ez abban mutatkozik legélesebben, hogy az utóbbi időben főleg a tananyag megtanulását szorgalmaztuk, de nem jutott kellő szerephez az önálló munkára és a tanultak alkotó alkalmazására való nevelés. Egyetemi oktatóink feladata, hogy e hibákon segítsenek és ezzel együtt az egyetemi munka színvonalát emeljék.

Egyetem sűrűs feladat minél több tanterem építése és jó felszerelése. A tárgyi feltételek biztosításán kívül gondoskodnunk kell arról is, hogy a reális lehetőségek határain belül összhangba hozzuk a tanítók és tanárok fizetését felelősségteljes, nehéz munkájukkal.

Országunk pedagógusai — mondotta befejezésül Erdei-Grúz elvtárs — mindent el fognak követni a kongresszus által megfogalmazott irányelvek megvalósítására pártunk politikájának új szakaszában. (Nagy taps.)

Hidas István elvtárs felszólalása

Tisztelt Kongresszus!

Tisztelt elvtársak és elvtársnők!

A programot, amelyet pártunk zászlajára tűzött, dolgozó népünk egyhangúan helyesli. Mindnyájunk előtt világos azonban, hogy az új szakasz célkitűzései nem valósulnak meg maguktól. Ha nehezen is, ha lépésről lépésre is, de előre jutnak. Nagyszerű céljainkat a párt vezetésével, egész dolgozó népünk részvételével megvalósítjuk. Népgazdaságunknak az új szakasz politikájára való áttérést — mint ahogy a Központi Vezetőség októberi határozata megállapította — igen sok területen megemelés, sőt ellenállás akadályozta. A Központi Vezetőség

c tekintetben különösen az Országos Tervhivatalt, a kohó- és gépipari minisztériumot, a nehézipari minisztériumot, valamint a Központi Vezetőség terv- és pénzügyi osztályát bírálta. Ez a bíráló helyes és igazságos volt.

Vizsgáljuk meg az új szakaszra való áttéréssel kapcsolatos feladatokat és nehézségeket az ipar területén.

A hibák egyik alapvető oka kétszertelenül a kohó- és gépipari, valamint a nehézipari minisztérium egyes vezetőinek az évek folyamán kialakult szemléletében gyökerezik. Ez abban is megnyilvánult, hogy a nehézipar fejlesztési ütemének lassítását és ennek konkrét beruházási követelményeit mindkét minisztérium a másik minisztérium területén tartotta szükségesnek. Ez a megállapítás a Központi Vezetőség bírálatban érintett ipari szervek vezetőire egyaránt vonatkozik. — Ipari vezetőink téves nézetét pártunk bírálatja és útmutatása jórészt eloszlatta, amit az átesportosítás eddigi eredményei is igazolnak.

Az új szakasz gazdaságpolitikájára való áttéréssel kapcsolatos nehézségek másik oka kétszertelenül az volt, hogy a párt határozatát megelőző években a nehézipar nagyarányú mennyiségi fejlesztése sok tekintetben háttérbe szorította az ipar ügyvezetői gazdaságossági mutatóival való gondos foglalkozást: nem tördültünk eléggé a termelékenységgel, az önköltségek csökkentésével és a minőség megjavításával. Annak pedig, hogy az új szakasz gazdaságpolitikájára való áttérést megvalósíthassuk, alapvető feltétele, hogy az ipar gazdaságosságának kérdéseit, az ipar vezetőinek, az egész műszaki apparátusnak központi feladatává váljanak. Ez a folyamat napjainkban bontakozik ki teljes egészében és már a közeljövőben bizonyára igen erősen érezteti hatását.

Az új szakasz gazdaságpolitikájára való áttéréssel kapcsolatos nehézségek további oka az is, hogy az utóbbi években az iparvezetés — de sok vonatkozásban az államvezetés is — egészségtelen módon centralizálódott. Ez a nagyfokú központosság odavezetett, hogy a naponként jelenlévő problémákat nem azon a szinten oldották meg, ahol a gazdasági, politikai és műszaki feltételek biztosítva voltak, hanem rendszerint egy-két lépcsőfokkal feljebb.

A vezetésnek ilyen „módszere” azt eredményezte, hogy vállalati igazgatóink zömét szinte leszoktattuk az önálló-ságról.

Emellett azt is magával hozta, hogy a vezetés szervek létszámát a mesterségesen közponosított problémák megoldására erősen fel kellett duzzasztani. Nagyrészt ez okozta a minisztériumok és az országos hivatalok nagyarányú létszámnövekedését és az ebből adódó, sokszor túrhetetlen bürokráciát.

Az új szakasz gazdaságpolitikájának megvalósítása terén nehézséget jelent az a tény is, hogy bérézési rendszerünk — bár alapjában szociálista bérézés — módszer-

ében az új szakasz politikájának nem minden vonatkozásban felel meg. Bérézési és premizálási rendszerünk ma még nem eléggé segíti elő a termelékenység növekedését, az önköltség csökkentését, az anyaggal való takarékoskodást, a termékek minőségének megjavítását, hanem inkább a termelés mennyiségi teljesítését szolgálja. Egyes fontos területeken — részlektérsekben — a minisztériumok saját kezdeményezésük alapján már változtattak is bérézési és premizálási rendszerükön. Ez azonban csak részleges eredményeket hozhatott. A feladat az, hogy a kormányzat az elkövetkezendő időben az új szakasz gazdaságpolitikájának megfelelően tovább javítsa bérézési és premizálási rendszerüket, hogy ezzel is elősegítsék iparunk átalakításának további egészséges kibontakozását, elsősorban a gazdaságosság vonalán.

Az új szakasz gazdaságpolitikájára való áttérést igen nagymértékben elő fogja segíteni a Kűcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának keretében a baráti államokkal való még szélesebb gazdasági együttműködés.

A nemzetközi együttműködés lehetővé teszi az ipar-fejlesztés terén a gazdaságosság fokozottabb figyelembevételét és helyesebb módon határozza meg az ipar egyes szektorainak a népgazdaságban elfoglalt szerepét.

Utójjára, de nem utolsó sorban foglalkozni kívánok az új szakasz gazdaságpolitikájára való áttéréssel kapcsolatos akadályok egyik döntő okával: a népgazdasági tervezésünkben mutatkozó hiányosságokkal.

Népgazdasági terveink nem vették figyelembe a tervszerű arányos fejlődés objektív törvényét. Ennek következtében aránytalanságok jelentkeztek nemcsak az ipar és a mezőgazdaság között, hanem az iparon belül is.

Népgazdasági tervezésünk megjavítását gátolja az a körülmény, hogy az Országos Tervhivatal a tervek legfontosabb összefüggéseinek és mutatóinak alapos, körültekintő kidolgozása helyett

minden legapróbb részletre is kiterjedő tervezést vezetett be.

Ahhoz, hogy a tervezési munkát megjavítsuk, az szükséges, hogy az Országos Tervhivatal a népgazdasági tervszerű, arányos fejlődési törvényének figyelembevételével a népgazdasági tervek döntő összefüggéseit, arányait dolgozza ki és ellenőrizze. Ezen túlmenően a részletes tervezéssel, illetve jóváhagyással a minisztériumok foglalkozzanak.

Iparunk vezetői a Központi Vezetőség határozatait nyomán igyekeztek a felsorolt hibákat a saját területükön kijavítani. Ami a nehézipar vezetőit illeti, komoly erőfeszítéseket tesznek a párt helyes politikájának maradéktalan megvalósítására.

A kezdeti eredmények, amelyekkel 1954 első négy hónapjában elértünk, elsősorban ennek tudhatók be.

Az eredmények kivívásában hatalmas segítséget jelentett a pártunk III. kongresszusára indított munkaverseny lendülete. Munkások és műszaki dolgozók hősi munkával, ragyogó munkásokkal köszöntötték a kongresszust. Szénbányászataink szombaton, május 22-én — a kongresszus előestéjén — fennállása óta a leghatalmasabb teljesítményt érte el és 133,3 százalékra teljesítette napi tervét. (Taps.) Külön ki kell emelni a Munka Vörös Zászlóval kitüntetett tatabányai szénbányászati trüsztragyogó teljesítményét, ahol hősi bányászaink 154 százalé-

ra teljesítették napi tervüket. (Hosszanartó taps.)

A Központi Vezetőség beszámolójában Rákosi elvtárs megmutatta, hogy a II. kongresszus óta nehéziparunk milyen nagy lépésekkel haladt előre.

A Szovjetunió baráti segítségével, a párt vezetésével, a munkások és mérnökök hősi erőfeszítésével a nehézipar terén figyelemreméltó eredményeket értünk el. Így a széntermelésünk 1954-ben 1949-hez képest 11,84 millió tonnáról 22,65 millió tonnára emelkedett.

Az elmúlt évek során bányáink jelentékeny részét újjáépítettük és hozzáfogtunk a kezdetleges módszerekkel dolgozó szénbányászat modernizálásához. Így például a munkahelyi szállítás 50,5 százaléka gépesítve van. Jelenleg a bányákban kikerülő szén 39 százalékát frontfejtéssel termelik. 1954-ben közel 100 százalékkal több fűtőanyagot mélyítettünk le, mint 1949-ben.

Pártunk és kormányunk nagy figyelmet fordít munkásaink és műszaki kádereink életkörülményeire is. Az öt éves terv során csak bányászaink és azok családja számára 6102 lakást építettünk. A bányászok megbecsülését mutatja, hogy 1953-ban 67,5 millió forint lüszterjutalmat adott kormányunk és 1692 bányász kapott kormánykiutintést.

A nehézipari minisztériumhoz tartozó egyéb iparágakban is van előrehaladás. 1949 és 1954 között a villamosenergiatermelés 2520 millió kilowattórától 5100 millió kilowattórára emelkedett. Ugyanezen idő alatt vegyiparunk termelése kerekén 200 százalékkal fejlődött, ezen belül a foszforműtrágyagyártás több mint kétszeresére növekedett. Az ásványolajtermelés kerekélmillió tonnáról 1,118,000 tonnára, az alumíniumtermelés 14,4 ezer tonnáról 32,090 tonnára emelkedett.

Pártunk II. kongresszusa óta elélt három esztendő alatt a nehézipar olyan fejlődést ért el, amely elképzelhetetlen egy kapitalista országban. Ilyen fejlődést csak egy szabad ország szabad dolgozói tudnak megvalósítani. A nehézipar fejlődésének számai a nehézipar dolgozóinak hősi, kemény munkájával szemléltethetők.

A párt csatasorba szólította hősi bányászainkat, a nehézipar dolgozóit és ők a hívószóra tettekkel, terveik teljesítésével és túlzárnyalásával válaszoltak.

A nehézipar dolgozói is teljes szívvel és akaratlan támogatják az új szakasz politikáját és azt magukénak tartják.

Ezt bizonyítja az a tény, hogy a nehézipari minisztériumhoz tartozó vállalatok 1953. évi teljes termelési tervüket 102,5 százalékkal teljesítették. A téli nehézségek miatt előállt első negyedévi lemaradást április hónapban a kongresszusi munkaverseny hatalmas lendületével nemcsak behozták, hanem április 30-ig a nehézipari minisztérium üzemei 15 millió forint értékű árut adtak terven felül dolgozó népünknek.

Igy teljesítik elvtársak a nehézipar dolgozói a pártunk adott szavukat. Így harcolnak vállaltva a munkások és műszakiak a kongresszusi zászló elnyeréséért.

A nehézipari minisztériumra az új szakasz politikájának megvalósítása terén igen nagy feladatok hárulnak. Ezek közül csak egy-néhányra kívánok rámutatni. A nehézipar feladata, hogy az ipart, a lakosságot, a vasutat elegendő mennyiségű és jó minőségű szénrel ellássa. Biztosítsa az ország

szükségletét villamosenergiával és folyékony tüzelőanyaggal. A mezőgazdasági program megvalósításához, a falu és a város kapcsolatainak további megszilárdításához, a terméshozamok növeléséhez léssa el a parasztságot műtrágyával, és növényvédők szerekkel.

A nehézipar az új szakasz politikájának megvalósításánál döntő feladatai vannak. Most kell megmutatnunk, hogy az a sok áldozat, amelyet népünk hozott a nehézipar fejlesztéséért, nem volt hiábavaló.

A nehézipar felsorolt eredményei nem homályosíthatják el a meglévő hibákat.

A nehézipar még nagyobb eredményeket is elérhetett volna, ha nem követünk el számos komoly hibát. Ma még a nehézipar nem tudja az ország szükségletét jöminőségű szénrel, villamosenergiával biztonságosan ellátni.

Hibák vannak a minisztérium irányított munkájában is. Még nem tudtuk megteremteni az egyenletes munkát, nem kiegészítő a dolgozók által való törődés, különösen a szénbányászatban még rendszeres a hővégi rohamunka. Laza a bér- és lakosságkalkuláció, a termelékenység nem emelkedik kielégítő mértékben, az önköltség nem csökken, hanem növekszik. A geológiai kutatómunka elmarad, a szénbányászat nem kapja meg a terében szereplő valamennyi anyagot és gépet.

A szénbányászat 1953. évi tervét nem teljesítette és 203.000 tonna szénrel maradt adósa az országnak. Ez a körülmény az elmúlt telen igen sok nehézséget okozott az ipar, a vasút és a lakosság szemléltetésében. Nem kiegészítő a meglévő gépek kihasználása sem, például a jövesztő és rakodógépek kihasználása a trüsztrüsztrü csak 17 és 30 százalék között van. Emellett nincsenek kidolgozva a szénbányászat gépesítésének irányelvei sem.

A szénbányászat számos területén a szervezés és a műszaki vezetés gyenge. Nem teszik meg a szükséges intézkedéseket és nem kielégítően harcolnak a szén minőségének megjavításáért.

Az elmondottak mutatják, hogy a szénbányászat ma iparunk egyik legelmaradottabb területe. Az elkövetkezendő évek során

igen nagy figyelmet kell fordítani a szénbányászat fejlesztésére, hogy az ország szénszükségletét kellő biztonsággal ki tudjuk elégíteni.

E feladat megvalósításához emelni kell a termelékenységet, a fejlettségét növelésével. Meg kell javítani a minőségét a kalóriaérték növelésével s csökkenteni kell az önköltséget.

A villamosenergia- ipar hatalmas fejlődése ellenére sem tudja kielégíteni az ország villamosenergia-szükségletét. Ismeretes, hogy az elmúlt telen jelentős fogyasztáskorlátozásra került sor, amely komoly kárt okozott népgazdaságunknak.

A tervszerű villamosenergia-gazdálkodás sokat javított a helyzeten, de ez nem jelenti, hogy az ezzel kapcsolatos problémák véglegesen megoldódtak.

A villamosenergiaiparra az a feladat hárul, hogy az ország villamosenergia-szükségletét

biztonsággal ellássa, s a rendszeres fogyasztási korlátozásoknak elejét vegye.

Jelentős feladatokat kell megoldani vegyiparunknak a műtrágya- és növényvédőszergyártás biztosításán felül, a szerves- és a műanyagipar területén is. A szerves alapanyagipar megteremtésével kell megerősíteni a gyógyszeriparunk nyersanyagbázisát, és biztosítani a műanyaggyártásunk fejlesztését. A mezőgazdaság gépesítésének jelentős fokozása köölajiparunktól azt követeli meg, hogy elsősorban a jelenleg ismert nyersolajkínésűkre támaszkodva növelje a feldolgozó kapacitást.

Hazai bauxit kincsünk észszerű és gazdaságos hasznosítása megköveteli, hogy a timföldgyártás fejlesztéséhez szükséges szodaipar megteremtésével timföldkivitelünket egyre gazdaságosabb és egyre szélesebb méretűvé tegyük.

Igen jelentősek a vegyipar feladatai — a hazai szükségletek biztosításán kívül — a kivitel területén is. A termelés gazdaságosabbá tételével, a technológiai fegyelmet megszilárdításával, a minőség megjavításával a vegyiparunk — elsősorban a gyógyszeriparunknak — egyre nagyobb részt kell vállalnia az ország import-szükségletének fedezését szolgáló ellenérték kitermelésében.

Elvtársak! Ahhoz, hogy pártunk politikáját megvalósítsuk, termelési terveink minden mutatójának teljesítése nélkülözhetetlenül szükséges.

A termelési parancsokait mi vagyunk. A tervek mennyiségi teljesítése során gyakran szem elől veszítjük a termelékenységi és önköltségi mutatókat. Elfeljük, hogy nem mindegy az országnak, a népeknek: a termékeket olcsóbban, vagy drágábban, jobb, vagy rosszabb minőségben állítjuk elő.

Az életszínvonal fokozott emelésének biztos aranyalapja: a munka termelékenységének állandó emelése, az önköltség fokozott csökkentése. E feladatok megoldása nélkül lehetetlen az új szakasz programját megvalósítani.

A Központi Vezetőség beszámolója rámutatott arra, hogy az ipar 1953-ban sem a termelékenységi, sem az önköltségi tervet nem teljesítette. A rendelkezésre álló adatok arra utalnak, hogy a helyzet 1954 első negyedében sem változott lényegesen. Például a nehézipari minisztérium egy munkásra eső forint termelési előírányzatát csak 92,1 százalékban teljesítette. E téren kemény rendszabályokra van szükség.

Ha mérnökeink, műszaki embereink kidolgozzák és megvalósítják a termelékenység emeléséhez és az önköltség csökkentéséhez szükséges műszaki előfeltételeket, s ha a pártvezeték a szakszervezetek felvilágosító, mozgósító munkája ezzel párosul, az eredmény az eddiginél lényegesen nagyobb lesz.

Pártunk III. kongresszusa új lendületet ad munkánkhoz. Dolgozó népünk még jobb munkával vízi győzelemre az új szakasz célkitűzéseit, mert világosan látja, hogy azok a még jobb, még boldogabb életet segítik elő. Ez az alapja pártunk és népünk egybeforoltságának, ezért sorakozik fel dolgozó népünk szilárd egységben pártunk mögé, ezért harcol a munka frontján a párt és a kormányprogram teljesítéséért.

(Nagy taps.)
Ezzel a kongresszus tanácskozási második napja véget ért.

Olt Károly

arra, hogy az ártási terveket a eddig megvalósított dalkodásunkban karékosság érv egy területen gok vannak. E molásnál kom pénzügyi ellen

Elérkezett a nak, — mondtt ügyminisztériu szervek a forit ténő aktiv elle nél következett zák és vessen olyan törekvés melési tervek sítése mellett s szempontjait s

Gépipari vá nek — folytatt teniők, hogy a lendítése és a előállított ipa nem ideiglene program, módzerekkel megszüntetik rikus jellegét, nagyüzemi gyá tetlen szerzár zók elcsajátít termelési mód tosh, hogy kom nak elérni a tes területén s

Nem jól áll kentés ügye goknál, ahol munkajegyes még alacsony laza a munka

Itt az ideje, daságainkban változók a gazdaságunk sebb szociál mutasson a lista gazdál a dolgozók tulajdonhoz

Ezután a t tatkozó pazar elvtárs, majd

A vállalatok való gazdálko nagyok voltak jelentősek a talatnál — a törekvede, emel ellentétb fontosabb an bntonsági tar meretes, hogy hengerelt ár például a Gá gyár a mult tonna norma árut szerzett

Az a mun elsősorban a készletek nyult, ez év relődött: a fogyasztási tására.

A készlett rán megállta egyes vállalatok be legyen mi szükségü dával a Finc 2000 darab vászon, 74 darab leped gumikesztyű dászöltény fogkrém, 30 1400 doboz raktáron.

hogy az ily teknek nem nem keresk van a hely világos ez, tatja, hogy átadását a sok esetben nisztériumot lgy például minisztérium gatósága m számkészítő latot, mert eladásra fel

Olt Károly elvtárs felszólalása

Olt Károly elvtárs rámutatott arra, hogy az önköltségsökken-tési terveket azért nem sikerült eddig megvalósítani, mert anyag-gazdálkodásunkban, beralapgazdálkodásunkban, általában a ta-karékoság érvényesítésénél nem egy területen túrhelytelen lazasa-gok vannak. E lazásokok felszá-molásánál komoly szerep jut a pénzügyi ellenőrzésnek.

Elérkezett a legfőbb ideje an-nak, — mondta — hogy a pénz-ügyminisztérium és a pénzügyi szervek a forinton keresztül tör-ténő aktív ellenőrzést az eddigi-nél következetesebben alkalmaz-zák és vessenek gátat minden olyan törekvésnek, amely a ter-melési tervek menhységi teljesí-tése mellett a gazdaságosság szem-pontjait suttadobja.

Gépipari vállalatok vezetői-nek — folytatta — meg kell érte-niök, hogy a mezőgazdaság fel-entítése és a lakosság számára előállított iparcikkek gyártása nem ideiglenes, nem átmeneti program, amire ideiglenes módszerekkel kell felkészülni. Ha megszüntetik a gyártás provizó-rikus jellegét, ha elkészítetik a nagyüzemi gyártáshoz elengedhe-tetlen szerszámokat, ha a dolgo-zók elcsajátítják a nagyüzemi ter-melési módszereit, akkor bizo-s, hogy komoly sikereket fog-nak elérni az önköltségsökken-tés területén is.

Nem jól áll az önköltségsök-ken-tés ügye az állami gazdasá-goknál, ahol — különösen a munkaiagényes ágazatokban — még alacsonyabba a hozamok, ahol laza a munka- és bérfejelem.

Itt az ideje, hogy állami gaz-daságainkban gyökeresen meg-változzék a helyzet és mező-gazdaságunk legkövetkezte-sebb szocialista szektora példát mutasson a nagyüzemi, szocia-lista gazdálkodás főenyéről és a dolgozóknak a szocialista tulajdonhoz való helyes visz-o nyáról.

Ezután a beruházásoknál mu-tatkozó pazarlásról beszélt Olt elvtárs, majd így folytatta:

A vállalatok forgóeszközökkel való gazdálkodása területén igen nagyok voltak és még ma is igen jelentősek a tartalékok. Sok vál-lalatnál — a fokozott biztonság-ra törekedve, a kormányprogram-mal ellentétben — éppen a leg-fontosabb anyagokból igyekeztek biztonsági tartalékokat képezni. Is-meretes, hogy milyen hiány van hengerelt árukban. Ugyanakkor például a Ganz Vagon- és Gépgyár a múlt évben mintegy 3000 tonna norma feletti hengerelt árut szerzett be.

Az a munka, amely 1953-ban elsősorban az elfekvő termelési-készletek megmozgatására irá-nyult, ez év elején új irányba te-relődött: a feleslegesen lekötött fogyasztási készletek felszabadí-tására.

A készletfeltárási munka so-rán megállapítást nyert, hogy egyes vállalatok gyakran szere-tek be olyan cikkeket, amire sem-mi szükségük nem volt. Így pél-dául a Finomszerelvény gyárnál 2000 darab férfiling, 1500 méter vászon, 74 méter függöny, 650 darab lepedő, 9100 darab orvosi gumikesztyű volt tárolva. A va-dásztöltény gyárnál 3000 tubus fogkrém, 3000 gombolyag cérna, 1400 doboz gramofontű fekdűt raktáron. (Előnézés.) Világos, hogy az ilyen természetű készle-teknek nem üzemünkben, ha-nem kereskedelmi hálózatunkban van a helye. De bármennyire világos ez, a tapasztalat azt mu-tatja, hogy a felesleges készletek átadását a kereskedelem részére sok esetben a vállalatok és mi-nisztériumok nem támogatták. Így például a kohó- és gépipari minisztérium nem támogatta a Szer-zámkészítő és Értékesítő Vállalatot, mert felesleges készleteit eladásra felajánlotta.

Allami intézményeink jelentős részében még sok a bürokratikus elem. Minisztériumainkkal, vál-lalatainkkal még nem sikerült kellőképpen megértetni, hogy minden egyes felesleges igazga-tási és adminisztratív létszám a termelés frontjáról von el mu-kaerőt és akadályozza a helyes vezetés és az egyszemélyi felelős-ség érvényesítését.

Az elburjánzott bürokratikus intézmények közül hadd emlit-szem meg példaképpen az anyag-gazdálkodás rendszerét.

Sok minisztérium duzzasztotta fel feleslegesen az anyag- és készletgazdálkodással foglalko-zó szerveinek adminisztratív apparátusát, aminek következté-ben ma már egyes területeken több foglalkoznak papírosok töltésével, mint az anyagok tényleges mozgásával.

A minisztériumoknál 2000 fő az anyaggazdálkodás irányításával foglalkozók létszáma. A készle-tető és értékesítő terveknek 23.000 fő az adminisztratív és 12.000 fő

a munkáltszám. Így ezután nem lehet csodálkozni azon, hogy a könnyűipari minisztérium készletező vállalatai olyan áruk könyvelésével és számlázásával is foglalkoznak, melyek a terme-lőktől közvetlenül kerülnek fel-használókhoz.

Bőven akad bürokrácia és túlzott centralizmus a pénzügyi szervezetben is. Különösen érez-hető ez a túlzott megkötöttség helyi tanácsaink pénzgazdálko-dásánál. Ezen a területen nem-csak a megkötöttségeket kell sürgősen feloldani, hanem a gaz-dálkodás decentralizálásával és önállósításával egyidejűleg egy-szerűsíteni kell a számvitelt és jól képzett szakembereket kell tanácsaink rendelkezésére bocsá-tani. (Taps.)

Végül az adózás kérdéséről be-szélt Olt elvtárs. Bejelentette: gondoskodtak arról, hogy az adó-zók községi adónyilvántartási könyvek bevezetésével minden-kor közvetlen felvilágosítást kap-hassanak állampolgári kötelezett-ségeik teljesítésének állásáról.

Szakali József elvtárs felszólalása

Szakali József elvtárs, a DISZ Központi Vezetőségének első tit-kára beszámolt arról, hogy az ifjúság között nagy hazafias mozgalom van kibontakozóban a párt új politikájának megvalósítá-sáért. A munkásifjúság az elmúlt hónapokban több értékes kezdeményezést indított el. A bányászokban és kohászokban elő-segítette a termelési feladatok megvalósítását az ifjúsági front-brigádok és hengerészbrigádok versenye. Jelentős segítséget nyújtottak a munkásfiatalok a mezőgazdasági gépek és közszük-ségleti cikkek gyártásában, a gépállomások patronálásában.

Nagyjelentőségű mozgalomra fejlődött a budapesti Villamos-gép és Kálbelgyár fiataljainak az áram- és energiatakarékos-ság, a rákospalotai Kötőtáru-gyár fiataljainak a minőség javítá-sáért indított mozgalma.

A kongresszus versenye során az ifjúságunk pártunk szere-tetének nagyszerű tanúbizonysá-gát adják. A munkásifjúság ki-váló képességeit mutatta meg a Jelenszki DISZ-brigád. Ok kez-deményezték a bányász front-brigádok versenyt és jelenleg is példát mutatnak, rendszeresen 115 százalékra teljesítik tervüket. Ifjúságunk büszke arra, hogy a brigád vezetőjét, Jelenszki elv-társat a Népköztársaság Elnöki Tanácsa a „Szocialista Munka Hőse” aranycsillagával tüntette ki. (Taps.) A Jelenszki-brigádhoz hasonlóan az ifjúságunkok ez-rei, tizezrei harcolnak az első so-rokban a termelés frontján.

A dolgozó parasztfjúság a párt júniusi és decemberi hatá-rozatát lelkesen fogadta.

A gépállomások és állami gaz-daságok téli gépjávitási mun-káiban a fiatalok zöme példás, helyenként önfeláldozó munkát végzett.

Számos fiatalban példásan vettek részt a fiatalok a trágakihor-dásban, az őszi kalászosok fej-trágázásában és felültrágázá-sában, valamint a tavaszi szán-tás-vetési munkák elvégzésében. A termelőszoövetkezetek egyrésze-ben a kálozi fiatalok felhívása nyomán a fiatalok aktívan részt-vevnek a szocialista munkaver-senyben. A traktorosok versenyé-ben a fiatalok az első helyen áll-nak. Az állami gazdaságokban és termelőszoövetkezetekben a kongresszusi verseny során a fiatal-ok helyenként kimagasló eredményeket értek el a növényter-melés és az állattenyésztés terü-letén. A DISZ Központi Vezető-sége által kezdeményezett fási-tási mozgalom során elültetett mintegy 30 millió facsemete több-ségét a fiatalok ültették el. Sok községben eredményes munkát

végeztek a fiatalok a legelők, ré-tek gondozása terén is.

Pártunk vezetőségének és min-dennapos segítségének erede-ményeként a magyar ifjúság életé-nek, fejlődésének komoly ténye-zőjévé vált a Dolgozó Ifjúság Szövetsége. Ezek az eredmények nagymértékben köszönhetőek an-nak, hogy munkánkban egyre inkább hasznosítjuk a lenini Komszomol gazdag tapasztala-tait.

Az általános iskolákban a gyermekek nevelésében jó mu-kát végez a DISZ vezetősével az úttörő-mozgalom. Az úttörőcsa-patok egyre jobban gondoskod-nak a gyermekek vidám, boldog, játékos életéről, tanulmányi eredményeik fokozásáról, az új szocialista nemzedék neveléséről. Ifjúságunk egészségesen, jó irányban fejlődik. Fel kell azon-ban figyelnünk arra is, hogy if-júságunk nem lebecsülhető ré-szében nyugtalanító, veszélyes tünetek vannak.

A fiatalok egy részének maga-tartásában bizonyos szabados-ság tapasztalható, amely első-sorban a munka és a tanulási fegyelem lazulásában, politikai közömbösségben, idősebbekkel és lányokkal szembeni durva-ságban nyilvánul meg.

Az ellenség tudatos bomlasztó tevékenysége mellett, e hibákért nagyrésztben a DISZ felelős és elsősorban a DISZ-ben dolgozó kommunista ifjúsági vezetők.

Az ifjúság nevelése a párt Központi Vezetőségének 1952 jú-niusi határozata ellenére sem vált egy állami és kulturális szervek fontos ügyévé. Az ifjúság nevelésén munkálkodó álla-mi és társadalmi intézmények egyrésztben hiányzik az érdek-lődés a szükséges felelősség az ifjúság szocialista neveléséért. Erősen érvényesül még az a né-zet, hogy az ifjúság nevelését a DISZ kizárólagos feladatának tekintik. Az oktatásügyi minisz-terium és a közoktatás dolgozó-i-nak egyrészt nem foglalkozik eléggé a diáktalalkozások nevelésé-vel, különösen szabadidejükkel.

Tanácszerveink és üzemi szak-szervezeti bizottságaink egyes esetekben a legelőnyösebb segítsé- get és támogatást sem nyújtják a DISZ-nek, nem gondoskodnak például több helyen arról, hogy megfelelő helyiség álljon az if-júság rendelkezésére. Az elmúlt hónapokban a népművelési mi-nisztérium helyes rendeletet ho-zott a kultúrotthonok ifjúság-közi munkájának megjavításá-ról, de a gyakorlatban még min-dig nem segíti elő kielégítően, hogy kultúrotthonaink ténylege-sen az ifjúság tömegeinek ottho-naivá váljanak.

Üdvözlő távirat az MDP III. kongresszusához

MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA
III. KONGRESSZUSÁNAK

B U D A P E S T

A hajdú-biharmegyei tanács végrehajtó bizottsága forró szere-tettel köszönti pártunk III. kongresszusát.

Meggyőződésünk, hogy a kongresszus határozatai ismét nagy lé-péssel viszik előbbre egész népünk felemelkedésének ügyét. A halá-rozatok végrehajtásában a tanácsokra sokrétű harci feladat megoldása vár. Fogadjuk pártunknak, a kongresszusnak, hogy megőrizzük és tovább visszük azt a lendületet, azokat a munkasikereket, amelyeket a kongresszusi verseny során a mezőgazdaságban és munkánk egyéb területén elértünk. Fogadjuk a kongresszusnak, hogy továbbra is olyan erővel dolgozzunk, hogy a mezőgazdasági munkákban megőriz-zük és még jobb eredményekkel biztosítjuk első helyünket. Igérjük az állam iránti kötelezettségek teljesítése terén a kongresszus adta lel-kesedést fokozzuk, hogy megyénk az első közé zárkózzék fel.

Eljen a Magyar Dolgozók Pártja!

Eljen az MDP III. kongresszusa!

HAJDÚ-BIHAR MEGYE TANÁCSA
VÉGREHAJTÓ BIZOTTSÁGA

A KONGRESSZUS HARMADIK NAPJA

Kovács István elvtárs felszólalása

Kovács István elvtárs, a borsod-megyei pártbizottság első titkára felszólalása első részében a borsod-megyei üzemek termelési erede-ményeit, a dolgozók gazdasági helyzetének javulását, a termelés önköltségeinek alakulását ismertet-tette, majd így folytatta:

Eltársak! Rákosi elvtárs, a Központi Vezetőség beszámolójában rámutatott arra, hogy társa-dalmunk fejlődésének egyik leg-főbb hajtóereje: a bíráló és önbí-ráló a milliós tömegek aktivitá-sának kifejlesztése, alulról jövő ellenőrzése és bátor kezdeménye-zése.

Megteremtettük-e már a párt-ban, az országban, ezen belül Borsod megyében azt a légkört, hogy minden becsület ember — személyekre való tekintet nélkül — bátran gyakoroljon építő bírá-latot? A júniusi KV. határozat óta van határozott javulás a bíráló és az önbírálat és különösen az alulról jövő bíráló kifejtésé-terén, amit ez a kongresszus is bizonyít. A javulás ellenére még mindig fennáll a bírálathoz való felelősség viszony. Egyes vezetők a megyében és másutt is szeret-nek élesen bírálni, de nagyon nem szeretik, ha őket is bírálják. Nem bátorítják eléggé az alulról jövő építő bírálókat, s nem teremtették meg az ehhez szükséges légkört s ezért még nem bontakozott ki megfelelően az alulról jövő bírá-lat. Sok elvtárs látja a hibákat, elégedetlenkedik is miatta, de nem meri azt nyitni és bátran az illetékesek előtt felvetni. Sok káderünk és párttagunkat még nem hatotta át a hibák elleni harc engesztelhetetlensége.

Nem elég gerincesen és bátran védik a párt, a dolgozó nép érde-keit, s nem harcolnak következe-tesen személyekre való tekintet nélkül a hibák elkövetőivel szem-ben.

Nemcsak a megyei pártbizott-ságban, hanem még a Központi Vezetőségben és különösen a mi-nisztériumokban előfordul még, hogy az alulról jövő bírálatra —

ségével — mondotta végül Sza-kali elvtárs — a DISZ egyre al-kalmasabbá válik nagy feladatai megoldására: Mozgósítani az egész magyar ifjúságot a párt III. kongresszusa határozatainak végrehajtására. Pártunk bizto-n számíthat arra, hogy ifjúságunk, diszistáink minden erejükkel, szívvel, lelkesedéssel, fáradhat-lanul részt vesznek a szocializ-mus felépítéséért vívott harcban, a béke és hazánk szabadságá-nak, függetlenségének oltalmazá-sában. (Lelkes taps.)

kérdésre — javaslatra csak kése, vagy egyáltalán nem reagálnak. A megyei titkári értekezleteken a jelentésekben számos bírálat és javaslat hangzott el, például a túlzott centralizációról, a tanács és begyűjtési apparátusnál, a mi-nisztériumok túlzott létszámáról, vagy a begyűjtési minisztérium komoly hibájáról, a tervek körüli rendellenességekről.

Megyénk pártszervezeteinek, a megyei pártbizottságnak, nagy segítséget nyújtanak a Központi Vezetőség, a politikai bizottság fontos határozatait, melyek végre-hajtása munkák alapját képezi. Hiányoljuk, hogy a Központi Ve-zetőség illetékes osztályai nem adják meg a konkrét segítséget és ellenőrzést e határozatok végre-hajtásához. Különösen vonatkozik ez az ipari és közlekedési, az agit-prop és a terv-, pénzügyi és ke-reskedelmi, valamint az admi-nisztratív osztályokra. Hiányol-juk, hogy a Központi Vezetőség titkárai, osztályvezetői és osztály-vezetőhelyettesei nagyon ritkán, vagy egyáltalán nem jönnek meg-yénkbe. Egyes elvtársak a párt-központban még mindig nem tud-nak elszakadni az íróasztaltól. Hónap-szám nem járnak ki terü-letre s ezért csak papírból, jelen-tésből ismerik az életet. Nem le-het csodálni, hogy ilyen körülmé-nyek között irodaszaga van a munkájuknak. Munkánk megja-vításához kérjük a Központi Ve-zetőség titkárainak, osztályve-zetőinek konkrétabb segítségét, és helyszínen való ellenőrzését.

Befejezésül elvtársak! A beszámoló élesen felvetette a párt egységének fontosságát. A borsodi kommunisták nem fogják kimélni erejüket, hogy még jobban megszilárdítsák a pártszervezetek egységét és egy emberként sora-kozzanak fel a KV. mögé. Minden erőnkkel dolgozni fogunk a kongresszus határozatainak végre-hajtásáért és becsülettel helytál-lunk a szocialista építész borsodi frontszakaszán. (Nagy taps.)

K. J. Vorosilov elvtárs felszólalása

Kedves Elvtársak!
Engedjék meg, hogy átadjam kongresszusunknak és az önök személyében a Magyar Dolgozók Pártjának és az egész magyar népnek a Szovjetunió Kommunista Pártja és a szovjet nép forró testvéri üdvözlését! (Hosszú taps.)

A Magyar Dolgozók Pártjának III. kongresszusa a szabad népi demokratikus Magyarországot fenntartásának tizedik esztendeje kezdetén ült össze. A magyar nép az évek során a Magyar Dolgozók Pártja vezetésével nagy sikereket ért el az ország árculát gyökeresen megváltoztató új, szabad élet építésében.

A magyar nép sikerei fényesen bizonyítják a népi demokratikus rendszer, a munkásosztály által vezetett dolgozó tömegek hatalmának nagyszerű életerejét.

Ezzel kapcsolatban helyénvaló visszaemlékezni Magyarországot közelmúltjára, az akkor leigázott függőségben lévő és elmaradott félfüzdős országokra. A magyar nép több mint 400 évig szülőföldjén az ország életét gúzsba kötő, idegen hódítók rabságában. A szabadságszerető magyar nép évszázados elkeseredett harcot vívott a nemzeti felszabadulásért, hazája szabadságáért és függetlenségéért. A magyar földet bőven öntözte legjobb fiainak, a szent felszabadító harc hőseinek vére. A nagy Petőfi mély lelki fájdalommal írta:

*„Van-e egy marék föld a magyar hazában,
amelyet magyar vér meg nem áztattott?”*

Magyarország az I. világháború után formálisan önálló állam lett, de ez nem hozta meg a magyar népek az idegen függőség alól való felszabadítását. A magyar nép folytatta hősi harcát nemzeti és társadalmi felszabadulásáért. De Magyarország akkori urai, a bárók és a kapitalisták az idegen beavatkozók segítségével vére folytatták az 1919-es proletárforradalmat. Magyarországot az imperialista nagyhatalmak gazdasági rabságába került; ezeknek érdekei gyökeresen ellentétesek voltak a magyar nép érdekeivel. Az imperialista nagyhatalmak minden erejükkel igyekeztek feltartóztatni az ország gazdasági és kulturális fejlődését és rabló céljait örökös elmaradottságra akarták kárhoztatni az országot.

A magyar nép sohasem felejtette el, hogy a magyar földesurak és kapitalisták a külföldi imperialistákkal együtt mily kegyetlenül elnyomták és kizsákmányolták a Horthy-rendszer sötét éveiben, a veres fasizta rendszer éveiben. Magyarországot ezekben az években hirtelen volt, mint a munkanélküliség és a néptömegek elszegényedésének az országa, ahol a dolgozók százezrei éhezve és nyomorogva tengődtek.

A néppellenes Horthy „klkik” Magyarországon nemzeti érdekei ellenére, a magyar nép akarata és kívánsága ellenére a rabló hitleri-blokkba kényszerítette, a Szovjetunió elleni bűnös háborúba taszította s ezzel nemzeti katasztrófa szélére sodorta az országot. Ettől a nemzeti katasztrófától mentette meg a magyar nemzetet a hős Szovjet Hadsereg. (Nagy taps.)

A Szovjetunió fegyveres erők kemény harcokban megsemmisítették a Magyarországot megszállva tartó német fasizta csapatokat és 1945 április 4-re teljesen felszabadították a magyar földet a hitleri hódítóktól. Ez a nap lett a magyar nép igazi szabadságának születésnapja, történelmi sorsa gyökeres fordulópontjának kezdete.

(Taps.)
Sztálin elvtárs, Lenin ügyének

nagy folytatója ezt mondta a Szovjetunió népeinek a hitleri Németország és cinkostársai ellen vívott háborúja igazságos, felszabadító jellegéről:

„A mi háborunknak nincsenek és nem is lehetnek olyan céljai, hogy ráerőszakoljuk akaratainkat és saját rendszerünket azokra a rabigában sínylődő szláv népekre, és Európa más népeire, amelyek tőlünk várják a segítséget. A mi célunk az, hogy segítjük ezeket a népeket a hitleri zsarnokság ellen vívott felszabadító harcukban, s azután teljes szabadságot adjunk nekik, hogy saját földjükön úgy rendezzék be életüket, ahogyan akarják. Semmiféle beavatkozást más népek belső ügyeibe!”

S valóban a magyar népnek a hitleri megszállóktól és csatlósaitól való felszabadulás eredményeként sok évszázados történelme során először nyílt lehetősége arra, hogy önállóan döntsön sorsáról. Megvalósultak a nemzeti függetlenségről, a szabad és boldog életéről szőtt évszázados álmok. A földesurak és a kapitalisták gazdasági és politikai uralma a külföldi tőke elnyomása alól teljesen felszabadult magyar nép előtt a gazdasági és kulturális felemelkedés olyan távlatát nyitott meg, mint történelme során még soha. A munkásosztályról, állhatatosságáról, és tehetségéről híres, dicsőséges magyar nép a népi hatalom idején hatalmas eredményeket ért el.

A Magyar Dolgozók Pártja, amely a nép legjobb fiait egyesíti, Marx, Engels, Lenin és Sztálin zászlaja alatt, elvezette az országot az új társadalmi rend megteremtésének, a szocializmus építésének útjára.

Megszűnt a régi Magyarország elnyomó és kizsákmányoló rendszerével a munkanélküliség és az „embervásárok” rémségeivel együtt már a múlt az ország-utakon kóborló és munkát kereső „hárommillió koldus” Magyarországa, mindez elmúlt, hogy soha többé ne térjen vissza.

E rövid történelmi időszak alatt Magyarország elmaradott agrárországból fejlett szocialista iparral és haladó kultúrával rendelkező országgá vált.

Ma a fejlett iparral rendelkező népi demokratikus Magyarországon minden szükséges feltétel megvan, hogy a dolgozók élet-színvonala a lehető legrovidebb idő alatt mindinkább emelkedjen, minthogy a dolgozók állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségleteinek maximális kielégítéséről való gondoskodás a Magyar Dolgozók Pártjának legfőbb törvénye, mint minden párté, amely népének igazi érdekeit fejezi ki.

A Magyar Dolgozók Pártja helyesen vallja, hogy ezt a feladatot csak a mezőgazdaság rohamos fellendítésével lehet megoldani.

A nagy Lenin arra tanított bennünket, hogy minden pillanatban tudnunk kell, hogyan találjuk meg az események történelmi láncolatának azt a láncszemét, „amelyet minden erőnkkel meg kell ragadnunk, hogy kézben tarthassuk az egész láncot s szilárdan előkészíthessük az átterést a következő láncszemre”. Magyarország gazdasági fejlődésének ilyen döntő láncszeme jelenleg a lakosságot élelmiszerral és könnyűipari nyersanyaggal ellátó mezőgazdaság fejlődése. E nagy és bonyolult feladat megoldása a magyar dolgozók minden rétegének feladata. Ez az egész nép ügye.

A Magyar Dolgozók Pártja által megadott mezőgazdasági fejlesztési terv a következő évekre megszabja a mezőgazdasági ter-

melőszövetkezetek további szervezeti-gazdasági megerősítését és fejlesztését, mint a haladás alapját a népgazdaságnak ebben az ágában, s nem felel meg arról sem, hogy a mezőgazdasági termelés növelése végett gondoskodni kell az egyéni dolgozó parasztnak szükségleteiről is. Mindez még jobban megerősíti a munkásosztály vezette munkás-paraszt szövetséget.

Mindnyájan tudjuk, hogy a Magyar Dolgozók Pártjára váró új feladatok nem könnyűek. De kétségtelen, hogy az önök pártja le fog küzdeni minden nehézséggel, mert tervezett intézkedései megfelelnek a munkásosztály, a dolgozó parasztság és az értelmiség létérdekeinek s teljes támogatásukkal találkoznak.

A magyar nép a népgazdaság és a kultúra további fellendítéséért, a szocializmus alapjainak építéséért vívott harcában nincs egyedül. Mint eddig, ezután is részesülni fog a szocializmust építő valamennyi nép testvéri támogatásában, a Szovjetunió népeinek testvéri támogatásában és segítségében.

(Hurrá, taps.)

A Szovjetunió népei és a magyar nép történelmi folyamán sokszor támogatták egymást szabadságukért és függetlenségükért vívott harcukban.

Valamikor az oroszok és a magyarok Kelet-Európa más népeivel együtt verték vissza a mongol-hordák támadását. A XVIII. században a magyaroknak a Habsburgok gyarmatosító igája ellen irányult nemzeti felszabadító mozgalma idején Oroszország sok katonája és tisztje harcolt a fölkelő magyar nép oldalán.

Oroszország minden haladó fia forrón üdvözölte a magyar népet, amely az 1848-49-es dicső forradalomban Kossuth, Petőfi, Táncsics és más népi hősek vezetésével harcra kelt külföldi és hazai elnyomói ellen. I. Miklós orosz cár, a forradalmi mozgalom fejlődésétől halálisan megrettent „Európa zsandárja” segítette az osztrák elnyomókat, hogy elfojtsák a magyar nép hősi felkelését. Az orosz nép igazi képviselői a forradalmi demokraták, a kiváló orosz férfiak, mint Herzen, Csernyisevszkij az akkori orosz társadalom haladó rétegének érzeit fejezték ki, amikor fölháborodva megbélyegezték az orosz cárizmusnak a magyar néppel szemben elkövetett szegyenletes cselekedetét. A magyar nép szabadságharcra együttérzést keltett a cári hadsereg néhány egységének katonái és tisztjei közt is. Mint ismeretes egy csoport orosz katonák és tiszt Guszec kapitány vezetésével megtagadta, hogy résztvegyen a magyar szabadságharc leverésében, ezért bíróság elé kerültek és kivégezték őket.

Oroszország és Magyarország népeinek barátsága különös erővel nyilvánult meg a Nagy Októberi Szocialista Forradalom éveiben. A szovjet emberek sohasem felejtik el, hogy a magyarok ezrei harcoltak a Vörös Hadsereg soraiban és sokan életüket adták a világ első Szovjet Köztársaságának védelmében. (Taps.)

A szovjet nép 1919-ben óriási lelkesedéssel és örömmel fogadta a magyar proletárforradalom kikiáltásáról szóló hírt. A nagy Lenin Szovjetországnak nevében ezt írta a magyar munkásoknak: „Önök az egyetlen törvényes, igazságos, valóban forradalmi háborút vívják, az elnyomottak háborúját az elnyomók ellen, a dolgozók háborúját a kizsákmányolókat ellen, a szocializmus győzelméért folyó háborút. Az egész világon minden,

ami becsületes a munkásosztályban, az önök oldalán van.”

A külföldi intervenciók és a magyar reakció egyesült erői akkor megfojtották a magyar tanácsköztársaságot. De nem tudták megörni a szabadságszerető magyar népet, amely szilárdan hitte, hogy eljön a nap, amikor lerázhatta hazai és külföldi elnyomóit és országa gazdájává válik. S ez a nap eljött.

Az új népi Magyarország megszületése óta népeink barátsága új történelmi szakaszba lépett, új tartalommal telt meg. Ez a barátság a proletárnemzetköziség, az őszinte kölcsönös segíteni akarás és a közös gazdasági fellendülés elvén alapszik.

A Szovjetunió a második világháború befejezése után — híven a népek jogai tiszteletben tartásának politikájához — elsőként létesített diplomáciai kapcsolatokat Magyarországgal s határozottan kiállt Magyarország függetlensége és állami szuverenitása megvédéséért, az imperialista blokkal szemben, amely megkísérelte, hogy beavatkozzék Magyarország belügyeibe, s igazságtalan békét kényszerítsen rá az országra.

Az állami függetlenség és a nemzeti szuverenitás elvének kölcsönös tiszteletben tartásán alapuló és a béke és a népek biztonságának ügyét szolgáló barátság, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződés megkötése 1948 februárjában megerősítette Magyarország és a Szovjetunió baráti kapcsolatát. A szerződés aláírása óta eltelt hat esztendő alatt a testvéri barátság és szövetség országaink közt még jobban megszilárdult, az együttműködés Magyarország és a Szovjetunió közt még szorosabbá vált.

A gazdasági kapcsolatok országaink közt évről-évre fejlődnek. A Szovjetunió és Magyarország közt kötött gazdasági, együttműködési és árucserforralmi egyezmények, mint ismeretes a kölcsönös előny elvén alapulnak s jótékonyan hatnak országaink gazdasági fejlődésére.

A szovjet emberek nagyra értékelik a magyar iparnak a Szovjetunióba érkező készítményeit. A folyam- és tengervíz hűtőgépeket, a mozdonyokat, a gőzgépeket és számos közlekedési cikket. Évről-évre nő az épülő magyar gépek és berendezések mennyisége, s több lesz a fejlődő magyar ipar számára szállított nyersanyag.

Az áruforgalom Magyarországot és a Szovjetunió közt 1953-ban az 1946. évhez képest 14-szeresére emelkedett.

A szovjet-magyar gazdasági kapcsolatok további megerősítését szolgálja az 1952-ben a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság közt kötött, a kölcsönös áruszállításról szóló hosszulejtárú kereskedelmi szerződés, valamint a komplex-vállalatok számára történő felszerelések szállítása és a Magyarországnak az 1952-55. években nyújtandó műszaki segítségére vonatkozó egyezmény.

A Szovjetunió és a népi demokratikus országok közt a gazdasági együttműködés fejlődése lehetővé teszi, hogy az egyeztetett gazdasági tervek alapján észszerűbben és hatékonyabban használhassák ki valamennyi fél érdekében az egyes országok természetes gazdagságát és anyagi erőforrásait, valamint a Szovjetunió műszaki eredményeit és a szocializmus építésében szerzett tapasztalatait a szocializmus alapjainak a népi demokratikus országokban, köztük a Magyar Népköztársaságban való sikeres felépítése végett,

A háború után a Szovjetunió és Magyarország közt a kultúra területén is megerősödtek a baráti kapcsolatok. A Szovjetunióban nagyra értékelik és jól ismerik Liszt Ferenc, Petőfi Sándor, Munkácsy Mihály és a magyar nép más, nagy fiainak zseniális műveit. A magyar klasszikusok és a jelenkori írók könyveit a Szovjetunióban hatalmas példányszámban a Szovjetunió különböző népeinek nyelvén adják ki. A magyar művészet alkotásai széles körben ismertek s megérdemelt népszerűségnek örvendenek hazánkban. (Taps.) Acél Tamás és Nagy Sándor tehetséges magyar írók műveit Sztálin-díjjal tüntették ki. (Taps.)

A magyar nép a hazája javára végzett alkotómunkával hozzájárul a béketábor, a demokrácia és a szocializmus megerősítésének ügyéhez. Az önök sikerei és eredményei, amelyek szemléltetően bizonyítják a népi demokratikus rendszer fölényét a kapitalizmussal szemben, őszinte örömmel töltik el pártunkat, a Szovjetunió dolgozóit és a magyar nép minden őszinte barátját. Ez teljesen érthető. A Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a népi demokratikus országok viszonya, a testvéri barátság, a kölcsönös tiszteletben tartás, a bizalom és az állandó kölcsönös segítség viszonya. (Hurrá, taps.) E viszony alapja a nagy és a kis népek egyenjóságának elve, amely gyökeresen különbözik a gyöngéknak az erősek által való leigázása kapitalista elvétől.

A béke, a demokrácia és a szocializmus nagy táborának minden népe jogosan büszke testvéri sikereire és eredményeire, jogosan tekintik ezeket saját sikereinek és eredményeinek. Az emberiség történelmében ez az államok közt teljesen ismeretlen, új típusú viszony biztosítja a béke, a demokrácia és a szocializmus tábor országainak a kapitalista világtól való politikai, technikai és gazdasági függetlenségét, s biztos záloga a baráti népek mindegyike sikeres haladásának.

A demokratikus tábor népeinek mindinkább erősödő barátsága e tábor erejének és legyőzhetetlenségének kiapadhatatlan forrása.

A demokrácia és a szocializmus országai a hatalmas béketáborba egyesülve folytatják Lenin és Sztálin békepolitikáját, amely a földrakosság minden népének legforróbb rokonszenvével és támogatásával találkozott. Ez a békepolitika a szocialista és a kapitalista rendszer hosszú együttélésén és minden ország normális viszonyán és kereskedelmi kapcsolatainak megerősítésén alapul.

E politika, amely elnyerte valamennyi békeszerető nép bizalmát, a Szovjetunióknak a kollektív biztonságról tett javaslatában, valamint a genfi értekezleten a Kínai Népköztársaság küldöttsége által az ázsiai népeknek a béke megőrzésében való részvételéről szóló javaslatában ragyogóan fejeződött ki.

Az imperialista reakció erői egy új világháború kirobantásának megszállottjai mindenképpen igyekeznek, hogy megakadályozzák a nemzetközi feszültség csökkentését, katonai tömböket létesítenek, folytatják a fegyverkezési hajszát, fokozzák Nyugat-Németországot és Japán újrafegyverzését, hogy ugródeszkának használják fel ezeket az országokat Európa és Ázsia békeszerető népei elleni háborús készenlédek során.

Az agresszív körök a nemzetközi kapcsolatokban az „erő politikáját”, a durva nyomás és megfélemlítés politikáját állítják szembe a Szovjetunióknak és a béketábor országainak békeszer-

(Folytatás)

rető politikájával. Uraknak előbb értenők, hogy megfélemlítés színtései teljes és nevelésesek. Az Egyesült Államok monopóliumi törekvései ritják a néptörektség minden népei nem a mind erősebbé ban kibontakozó a békéért.

A legutóbbi közeli feszültség se következett bad túlbecsült eredményeknek. A béke ellenszere, nem moikkáról, nyitólágot a hidroterjesztik katóhálózatát, s n pusztító feyve

Ezért az erős erők kötelesek hatatlanul a borús gyűjtéseit és bűnjék éberségűségüket a mindenféle cíójának

Elvtársak! A zók Pártjának

Tisztelt Kongresszus!

Kedves Elvtársak!

A Központi Bizottság júniusában, októberben hozott állapítja, hogy a jelenlegi feladatok megoldásának érdekében a központi bizottság, a demokrácia és a szocializmus tábor országainak a kapitalista világtól való politikai, technikai és gazdasági függetlenségét, s biztos záloga a baráti népek mindegyike sikeres haladásának.

A demokratikus tábor népeinek mindinkább erősödő barátsága e tábor erejének és legyőzhetetlenségének kiapadhatatlan forrása.

E politika, amely elnyerte valamennyi békeszerető nép bizalmát, a Szovjetunióknak a kollektív biztonságról tett javaslatában, valamint a genfi értekezleten a Kínai Népköztársaság küldöttsége által az ázsiai népeknek a béke megőrzésében való részvételéről szóló javaslatában ragyogóan fejeződött ki.

Az imperialista reakció erői egy új világháború kirobantásának megszállottjai mindenképpen igyekeznek, hogy megakadályozzák a nemzetközi feszültség csökkentését, katonai tömböket létesítenek, folytatják a fegyverkezési hajszát, fokozzák Nyugat-Németországot és Japán újrafegyverzését, hogy ugródeszkának használják fel ezeket az országokat Európa és Ázsia békeszerető népei elleni háborús készenlédek során.

Az agresszív körök a nemzetközi kapcsolatokban az „erő politikáját”, a durva nyomás és megfélemlítés politikáját állítják szembe a Szovjetunióknak és a béketábor országainak békeszer-

K. J. Vorosilov elvtárs felszólalása

(Folytatás a 4. oldalról)

retó politikájával. De ezeknek az uraknak előbb-utóbb meg kell értenük, hogy a szabad népek megfélemlítésére irányuló erőfeszítéseik teljesen reménytelenek és nevéstések.

Az Egyesült Államok imperialista monopoliáinak világuralmi törekvései jogosan felháborítják a néptömegeket a földkerekség minden részén. A világ népei nem akarnak háborút, mind erősebben és határozottabban kibontakozik a népek harca a békeért.

A legutóbbi időben a nemzetközi feszültség bizonyos enyhülése következett be. De nem szabad túlbecsülnünk ezeket az eredményeket a jelentőségét. A béke ellenségei nem nyugoznak, nem mondanak le szándékairól, nyíltan fenyegetik a világot a hidrogénbombákkal, kiterjesztik katonai támaszpontjaik hálózatát, s növelik a tömegpusztító fegyverek készleteit.

Ezért az összes békeszerető erők kötelessége, hogy fardhatatlanul leplezzék a háborús gyújtogatók mesterkedéseit és bűnös terveit, növeljék éberségüket és szerveztségüket a béke ellenségei mindenféle háborús provokációjának megakadályozása céljából.

Elvtársak! A Magyar Dolgozók Pártjának III. kongresszusa

a párt és a nép egész életének fontos kérdéseiről határoz. Megjelöli az ország gazdasági fejlődésének, a mezőgazdaság fejlődésének, a munkás-paraszt szövetség megszilárdításának és a dolgozók életszínvonalának növelésének további feladatait.

Az új Magyarország életében nagy helyet foglalnak el a szakszervezetek, a Dolgozó Ifjúság Szövetsége és más tömegszervezetek, amelyek a Magyar Dolgozók Pártjának vezetésével aktív működést fejtenek ki. Külön szeretnék szólni a magyar nők szerepéről. A népi demokratikus rendszerben megnyílt előttük minden lehetőség, hogy kibontakoztassák képességeiket és tehetőségüket. A szabad Magyarország asszonyai és lányai, akárcsak a Szovjetunióban, Kínában és valamennyi népi demokratikus országban élő nővéreik hatalmas alkotó és kulturális erőt képviselnek. Most az a feladat, hogy Magyarországon még inkább fokozódjék a nők szerepe az ország gazdasági, politikai és társadalmi életében, bátrabban emeljék őket vezető állásba, bevomják őket a nép létfontosságú kérdéseinek megoldásába. (Taps.)

A Magyar Népköztársaság gazdasági és kulturális fejlődésének sikereit meggyőzően bizonyítják, hogy a magyar nép egységesen tömörül a Magyar Dolgozók Párt-

ja köré, állandóan növekvő bizalommal tekint a pártra, e valóban népi pártra, amelynek politikája megfelel a dolgozók létevének. A nép további felzárkózása a párt köré, a párt és a tömegek kapcsolatainak kiterjesztése és megszilárdítása még inkább megsokszorozza a párt és a nép erejét e kongresszus határozatainak megvalósításáért vívott sikeres harcban.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának több mint félszázados tapasztalatai, akárcsak a többi testvérpárt tapasztalatai arra tanítanak, hogy a párt és a nép összeforrtasága a párt sorainak megdönthetetlen egysége és szilárdsága, a párt erejének és legyőzhetetlenségének alapja. A szocialista építésnek a Magyar Dolgozók Pártjára váró jelenlegi feladatai megkövetelik, hogy valamennyi pártszervezet és minden párttag tovább növelje aktivitását és harckészségét a pártépítésnek és a pártélet szabályainak a Lenin által kidolgozott és a nagy Sztálin vezette Szovjetunió Kommunista Pártja által továbbfejlesztett elvei következtetés megvalósítása alapján.

A leninizmus arra tanít, hogy a pártvezetés legfőbb elve a vezetés kollektivitása, valamennyi pártszervezetben, a legalsóbbtól a legfelsőbbig.

Csak a kollektív vezetés, csak a bírálat és az önbírálat széleskörű kifejtése óvja meg a pártot a tespedéstől, az ön-elégültségtől, a véletlen szélsőségeitől és egyoldalú határozatok meghozatalától.

A bírálat és az önbírálat csak akkor éri el célját, ha konkrét és hatékony, ha a párt tagjai személyekre való tekintet nélkül bátran feltárják a fogyatékosokat a részvételük e fogyatékosok kiküszöbölésében. Ez biztosítja a pártkáderek széleskörű kezdeményezését, elősegíti a párt sorainak erősítését és tömörítését, valamint a párt feladatainak sikeres végrehajtását.

Meggyőződésünk, hogy a kongresszus határozatai még inkább megerősítik a Magyar Dolgozók Pártjának sorait, fokozzák harckészségét, ezzel biztosítják a kongresszus által a népi demokratikus Magyarország gazdasága és kultúrája minden ágának újabb felvirágzásáért kitűzött harci program megvalósítását. Teljes szívünkkel kívánunk kongresszusunknak sikeres munkát, népük javáért (Viharos, hosszú taps.)

A Szovjetunió Kommunista Pártjának központi bizottsága megbízta küldöttségünket, hogy adjuk át a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának a következő üdvözlőt:

„A Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának központi bizottsága testvéri üdvözlőt küldi a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának. (Viharos taps, mindenki feláll.)

A Magyar Dolgozók Pártja vezetésével a magyar nép nagy eredményeket ért el a népi demokratikus rendszer megszilárdításában és biztos léptekkel halad a szocializmushoz vezető úton.

Szívből kívánunk a Magyar Dolgozók Pártjának újabb sikereket a szocializmus alapjainak építéséért, a mezőgazdaság fejlesztéséért és a munkás-paraszt szövetség megszilárdításáért, a dolgozók anyagi és kulturális életszínvonalának szakadatlan emeléséért vívott harcában.

Eljen a Magyar Dolgozók Pártja, Magyarország munkásosztályának és minden dolgozójának szervezője és vezetője! (Viharos, hosszú taps, feláll mindenki.)

Eljen Magyarország és a Szovjetunió népeinek megbonthatatlan barátsága!

A Szovjetunió Kommunista Pártjának központi bizottsága.

(Viharos, hosszú taps, felkiáltások: „Hurrá”, „Eljen a Szovjetunió Kommunista Pártja!”, „Eljen a szovjet és a magyar nép barátságára!”)

Gerő Ernő elvtárs felszólalása

Tisztelt Kongresszus!

Kedves Elvtársak!

A Központi Vezetőség beszámolója támaszkodva a múlt év júniusában, októberében és decemberében hozott határozataira, megállapítja, hogy a legközelebbi években a főfeladat, amelyet meg kell oldanunk, mezőgazdaságunk termelésének erőteljes növelése úgy a növénytermelés, mint az állattenyésztés hozamának igen jelentős emelése, s ezáltal a gabonakerés megoldása, népünknek fokozott ellátása hússal, zsírral, fűszerekkel, gyümölccsel, borral s egyéb élelmiszerekkel. Annál inkább szükséges ezt emlékeztetnem idezni, mert ezzel a feladattal a múlt év decemberi határozat végrehajtásával elmaradtunk, mert e határozat végrehajtása egyelőre nem halad kielégítően. Lassan, vontatottan s nem elég természetesen fogtunk hozzá a mezőgazdasági gépek fokozott gyártásához s e téren a mezőgazdasági géptípusok meghatározása, kidolgozása terén még mindig sok a bizonytalanság. — Nagy kétsédelem mutatkozik a mezőgazdasági építkezések és beruházások megvalósításánál. Lassan, vontatottan történik egész mezőgazdasági gépezetünk állítása az új feladatokra: a filizolt centralizáció megszűntetése és a kérdések átcsoportosítása. Bár a párt és a kormány nem keveset tett eddig a decemberi határozat megvalósítására, mégis világosan kell látnunk, hogy erre a feladatra az eddigénél sokkal, de sokkal nagyobb erőket kell összpontosítanunk, ha azt akarjuk, hogy munkánk megfelelő eredménnyel járjon.

Propagandánk és agitációnk is elégtelen még ebben a tekintetben. Sőt meg kell állapítani, hogy az első nekibuzdulás után a decemberi párt- és kormányhatározat megvalósítására irányuló propagandánk és agitációnk bizonyos mértékig ellanyhult. Mindezen határozottan változtatnunk kell.

Az erőnek igen jelentős mértékű átcsoportosítása nélkül lehetetlen a mezőgazdasági termelés gyorsított, nagymértékű emelése. És már most el kell kezdenünk a következő mezőgazdasági év alapos előkészítését.

Nem szabad vesztegetnünk a drága időt s ennek az előkészítésnek folyóira kell úgy a központi párt- és állami szervekben, mint a közép- és falvakban, a termelőszövetkezetekben, az egyéni gazdaságokban, az állami gazdaságokban, de az üzemekben és a géppalotákban is. Csakis ilyen módon leszünk képesek a decemberi határozatot a gyakorlatba átültetni s ezzel biztosítani a fő aránytalanság megszüntetését népgazdaságunkban, biztosítani népünk jobb ellátását hússal, disznóhússal is — zsírral s minden egyéb szükséges mezőgazdasági termékkel.

Pártunk azt mondja, hogy a legközelebbi évre politikánk kulcskérdése a mezőgazdasági termelés fellendítése. Nyilvánvalóan következik ebből tehát, hogy a feladat megvalósításának kell áthálnia az egész munkánkat, ezzel kell a legszorosabban összekapcsolnunk egyéb fontos feladatokat, amelyekről itt a kongresszuson már több felszólalásban eselt szó.

Itt mindenekelőtt olyan kérdésekre gondolok, mint a munka termelékenységének emelése, az önköltés csökkentése, a minőség megjavítása, a takarékoskodik kérdése. — Nyilvánvaló, hogy mindezeknek a feladatoknak a megoldását teljesen helytelen volna elszakítani a fő feladattól, amely egész munkánknak kulcskérdése, a mezőgazdasági termelés emelésétől.

Ami a munka termelékenységéről illeti, ez a felzárkózás óta a gyáriparban hatalmasan emelkedett. Sokkal-sokkal kisebb mértékű volt az emelkedés a mezőgazdaságban. Az egész magyar gyáriparban az egy főre eső termelés értéke összehasonlítva áronként 1953-ban 73 százalékkal volt magasabb, mint 1938-ban.

Egészében véve tehát a munka termelékenységének emelkedésével az utóbbi évek folyamán nem lehetünk eléggé elégedettek. A munka termelékenysége azonban a gyáriparunkban a legutóbbi évben, 1953-ban alig nőtt, sőt a könnyűiparban és az élelmiszeriparban valamelyest csökkent.

1954 első negyedében pedig a munka termelékenysége, azaz az

egy munkóra jutó termelési érték gyáriparunkban nemcsak az előző év negyedik negyedéhez képest csökkent — ami hiba, de ami más esztendőben is elő szokott fordulni — hanem 1953 első negyedéhez képest is.

Mindazt mutatja, hogy az utóbbi időben a munka termelékenységének fejlődése lerón nálunk megtorpanás mutatkozik. Annál inkább fel kell figyelni erre a jelenségre, mert ugyanakkor, amikor a termelékenység emelkedésében az említett megtorpanással találkozunk, azt is tapasztaljuk, hogy a dolgozók átlagkeresetének emelkedése túlhaladta a termelékenység emelkedését. Így az iparban az egy munkóra jutó termelés értéke 1953-ban 4.4 százalékkal emelkedett, 1952-höz képest, a munkások átlag órabére pedig ugyanezen idő alatt 8.6 százalékkal nőtt meg. 1954 első negyedében az egy főre jutó termelési érték 6.6 százalékkal alacsonyabb volt, mint 1953. megfelelő időszakában, viszont az egy főre jutó átlagkereset 15.6 százalékkal magasabb volt.

Mi az oka annak, hogy a munka termelékenységének emelése, a minőség javítása, a takarékoskodik kérdése, — Nyilvánvaló, hogy mindezeknek a feladatoknak a megoldását teljesen helytelen volna elszakítani a fő feladattól, amely egész munkánknak kulcskérdése, a mezőgazdasági termelés emelésétől.

Vannak, akik objektív körülményekre hivatkoznak.

Objektív körülmények kétségtelesen vannak. A népgazdaság erőinek átcsoportosítása a múlt év második felében és ez év elején magábanveve is komoly nehézségekkel járt és ez átmenetileg kedvezőtlenül hatott a termelékenységre. Ugyancsak komoly nehézséget jelentett az 1953—1954. évi szokatlanul szigorú hosszantartó tél és az áramkorlátozások.

A termelékenység nem megfelelő alakulásának, az utóbbi időben a döntő oka bennünk, a politikai és gazdasági vezetés hiányos munkájában, a felső vezetés és a minisztériumok és üzemek vezetésének hiányosságaiban rejlik. Munkásosztályunk, műszaki — gazda-

sági értelmiségünk teljes mértékben helyesli és magáénak vallja pártunk és kormányunk politikáját. Lehet-e kételkedni ebben, azok után, amit a kongresszusi verseny, a kongresszusi hét hatalmas munkalendület kiváló, teljesítményei hoztak.

A hiba elvtársak oit történt, hogy népgazdaságunkban az erők átcsoportosítását nem eléggé átgondoltan, nem elegendő gondossággal készítettük elő. Maga az átcsoportosítás is túlságosan vontatottan haladt, amire Központi Vezetőségünk októberi teljes ülése már rámutatott. Emellett nem tettük meg idejében és kellő előrelátással mindazokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy iparunk és általában népgazdaságunk termelő berendezéseit, amelyekben még hatalmas tartalékok rejlenek, az új szakasz politikájának megfelelően, zökkenőmentesen s az előző időszaknál fokozottabb mértékben állítsuk a nép életszínvonalának emelésének szolgálatába, ami a párt fő célkitűzése.

Bizva a jó szerezésében, népgazdaságunkat nem készítettük fel megfelelően egy szokatlanul szigorú és hosszantartó tél nehézségeinek legyőzésére. Ez növelte az elemult télen a villamosenergia- és szénellátásban elégtel is megélvő szültséget, gátolta a termelőiparparátus kihasználását, ami természetesen kedvezőtlenül hatott ki a termelékenység alakulására. Mindehhez járult, hogy nem láttuk előre s ezért nem figyelmezteltünk előre arra, hogy az új szakasz politikájának megvalósítása során milyen kiskiklások és félrecsúszások várhatók, hogy ezt a politikát egyes elmaradt, vagy kevésbé öntudatos elemek hol érthették félre vagy hogy a népi demokráciával szemben ellenséges elemek hol és hogyan fogják ezt a helyes politikát szándékosan félmagyarázni.

Mindez elvtársak együttvéve oda-vezetett, hogy 1953 második felében és 1954 első negyedében komoly lazulás következett be a munkafegyelmében s a bérfejelemben. Elegendő megemlíteni, hogy 1953 második felében és 1954

I. negyedében, tehát kilenc hónap alatt a terven felüli béralapfelhasználás meghaladja a 830 millió forintot. Ismeretes, hogy nem egy üzemenkben egyenesen az igazgató adott utasítást a normák lazítására vagy olyan bérösszegek törvénytelen folyósítására, amelyek mögött nem állott termelés. A párt- és szakszervezeti vezetők pedig ahelyett, hogy határozottan felhívták volna a gazdasági vezetést figyelmét az ilyen eljárás helytelenségére, nem egy esetben maguk követelték a gazdasági vezetőköt a normalizálást, a prémium törvénytelen kifizetését. Rossz példával gyakran maguk a minisztériumok jártak elől.

Pártszerveink és pártszervezeteink, szakszervezeteink és gazdasági vezetők kezdenek komolyan foglalkozni ezzel a kérdéssel, de az eredmények, amelyeket eddig elértünk, még csak a kezdet kezdetét jelenti. „Nem tudjuk fejleszteni iparunkat, nem tudjuk emelni a munkabért — mondotta Sztálin elvtárs, — ha nem szűnik meg a lógások, a munka termelékenysége egy szinten megreked. Meg kell magyarázunk a munkásoknak, különösen azoknak, akik nemrég kerültek be a gyárakba, hogyha mulasztanak és nem emelik a termelékenységet, a közügy rovására, az egész munkásosztály rovására, iparunk rovására cselekszenek.”

És amikor a munka munka termelékenységének kérdését vetjük fel, újból és újból emlékeztetnünk kell a nagy Lenin tanítására arról, hogy „a munka termelékenysége, az végeredményben a legfontosabb, a legfőbb az új társadalmi rend győzelme szempontjából.”

A munka termelékenységének állandó, következetes emelése, a nagy Lenin erre vonatkozó tanításának a gyakorlatban való megvalósítása pártunk politikájának sarkköve.

A munka termelékenységével a szocialista felhalmozás másik döntő forrása, s egyben pártunk politikájának megvalósításának alapfeltétele az életszínvonal emelésének alapfeltétele, a termékek önköltségének állandó csökkentése az iparban és a mezőgazdaságban, minőségű (Folytatás a 6. oldalom)

Gerő Ernő elvtárs felszólalása

(Folytatás az 5. oldalról)
megjavítása, valamint a forgalmi, szállítási és igazgatási költségek csökkentése.

Őszintén meg kell mondanunk, hogy ami az önköltségek csökkentését illeti, e téren a helyzet sokkal rosszabb, mint a termelési költségek csökkentésénél. Ennek alapvető oka, hogy a legutóbbi években az ipari termelés önköltsége csak kismértékben csökkent, mindenekelőtt a túlzott ütemű iparosításban keresendő. Ennek érdekében, hogy teljesítsük a túlfeszített terveket, rendszeresen elhanyagoltuk az önköltségek, a gazdaságosság és a minőség kérdését. Bér- és prémium-rendszerünk általában a terv mennyiségét teljesítését tartja szem előtt, erre ösztönöz, nem pedig az önköltségek csökkentésére, a minőségi munkára, a minőség javítására. E téren csupán az utóbbi időben történt némi változás.

A túlzott ütemű iparosítás mellett azonban számos olyan körülmény hatott kedvezőtlenül az önköltség alakulására, amelyre itt rá kell mutatnunk, annál is inkább, mert ezek a tényezők tovább hatnak. Ilyenek: a tervezés hiányossága, a termelési alacsony szervezethez, a viszonylag alacsony műszaki kultúra, az anyagfelhasználás növekedése, az üzemeken belüli és az üzemek, vállalatok közötti együttműködés nem kielégítő volta, az ellenőrzés gyengesége és alacsony színvonal.

Mind ezt azért kell erőteljesen aláhúzni, mert vannak, akik azt hiszik, hogy az új kedvező feltételek az iparosítás túlzott ütemének folyamatában lévő felszámolása és egyéb körülmények, amelyek lehetővé teszik, hogy a továbbiakban tervszerűen állandóan és jelentős mértékben csökkentsük a termékek önköltségét, maguk érvényesülnek. Határozottan szembe kell szállni a spontaneitásnak ezzel a tisztességgel ne essék szólván — elméletével. Világosan kell látnunk, hogy az önköltség csökkentése az új szakaszban az új feltételek közepette is igen nehéz és bonyolult feladat, amelyet csak a rendelkezésre álló erőket komoly megfeszítéssel oldhatunk meg sikeresen.

Az önköltség csökkentése feladatainak megoldásánál a legfontosabb a tervszerűség fokozása, a gazdasági, műszaki vezetés színvonalának megjavítása, a vezetés módszereinek tökéletesítése. A vezetés módszereiben és formáiban a bürokratizmus következetes leküzdése.

Hozzá tartozik ehhez az is, hogy üzemek igazgatói, valóban igazgatók legyenek, az üzem egyszemélyben felelős vezetői, mert jelenleg az a helyzet, hogy van nekünk sok nagyon kiváló igazgatónk, de az igazgatók kezét ezéféleképpen megkötöttük s ezzel erősen fekézzük a helyi kezdeményezést, a helyi lehetőségek fokozott kihasználását, az önköltség csökkentése, a gazdaságosabb termelés érdekében. Olyan helyzetet kell teremtenünk, amikor az üzem, a vállalat igazgatója számára az állam, a minisztérium, a felsőbb szerv megszab néhány alapvető feltételt, amelyet minden körülmények között teljesítenie kell, de amelyekben túl az üzemben a vállalatnál az igazgatóknak szabadkeze van. (Nagy taps.)

Az önköltség csökkentésének nálunk legfontosabb eszköze az anyaggal való takarékoskodás, a pazarlás megszüntetése.

Erről is esett itt már szó, szeretném azonban én ezt a kérdést egy kicsit szélesebben felvetni. Ennek a kérdésnek jelentőségét világosan érzékelhetjük, ha tudjuk, hogy jelenleg iparunkban az összes termelési költségeknek közel 70 százaléka anyagköltség. 1952-ről 1953-ra — annak ellenére, hogy ugyanezen idő alatt a bérek szintje lényegesen emelkedett, tehát az anyag-hányadnak viszonylag a termelési költségekben csökkennie

kellett volna — az összes termelési értékek belüli az anyagköltség 66.9 százalékról 68 százalékra, azaz 1.1 százalékkal emelkedett. Azt mondhatná valaki, mit jelent ez az 1.1 százalék? Majd meglátjuk mindjárt a továbbiakban. Az anyagtakarékoság rendkívül jelentőségét mutatja, hogy 1953-ban — az előzetes számítások szerint — Magyarországon az anyagtermelés ágában 66.6 milliárd forint értékű anyagot használtak fel, vagyis egyetlen ezrelék csökkenés az anyagfelhasználásnál majdnem 70 millió forint megtakarítást eredményezne. Egyetlen százalékos megtakarítás pedig akkora összeget, amelyből 7500 db. kétszobás, összkomfortos lakást lehet építeni. Azzal tehát, hogy az anyag-hányad termelésünkben 1953-ban 1952-höz képest 1.1 százalékkal emelkedett, mintegy 8000 kétszobás összkomfortos lakás megépítéséhez szükséges összeget dobunk ki az ablakon. Ha az emelkedés helyett az anyag-hányad csak ugyanennyivel, 1.1 százalékkal csökkent volna, ez annyit jelentett volna, hogy 15—16000 lakással többet építhetünk volna a munkásosztály számára. Ime elvtársak, ilyen módon függ össze pártunk általános politikája az önköltségek csökkentésével az anyagmegtakarítás kérdésével.

Az anyaggal való takarékoság rendkívül fontos minden ország, a szocializmust építő országok számára is. Különösen fontos azonban a mi országunk számára, mert a mi népgazdaságunkban felhasználható anyagok igen jelentős részét külföldről hozzuk be, ami legtöbbször minden egyéb nehézségtől eltekintve igen magas szállítási költségekkel is jár.

Mi egyelőre külföldről hozzuk be a népgazdaságunk számára szükséges kohó- és öntődei kocsinak mintegy 80 százalékát, a gyapot 95 százalékát, a gyapjú 70 százalékát, a nyersbőr 60—65 százalékát, a fenyő fűrészáru 75 százalékát, a nyersgumit teljes egészében, az alumínium kivételével a színesfémeket szinte teljes egészében. Ilyen körülmények között a legnagyobb gondot kellene és kell fordítanunk arra, hogy évről-évre kevesebb anyagot használjunk fel azonos termelési feladatok megvalósításához. Egyes területeken az elmúlt években értünk el eredményeket ezen a téren. Például a magas- és mélyépítő iparban új módszereknek a bevezetésével jelentős mennyiségű faanyagot takarítottunk meg, ugyanakkor persze ugyanezekben az iparágakban tovább folyik más területeken a faanyag pocsékolása. Még nem ment át vérünkbe az anyaggal való takarékoság követelménye, gazdasági vezetőink, párt-szervezeteink, szakszervezeteink és DISz szervezeteink számára ez még nem alapvető kérdés.

Eddigi prémiumrendszerünk egyenesen ösztönöz arra, hogy minél több és minél értékesebb anyagot használjanak fel a termelésben — bár ez népgazdaságilag káros — de növeli a termelési értéket, tehát forma szerint „javítja” a tervteljesítést. Az egyik építési vállalatunknál egy elvtársnő — egy mérnök — észrevette azt, hogy a munkásokat az egyik építési munkahelyre két teherautó szállítja, holott egy teherautóra kényelmesen ráférnének és ezért lerendelte az egyik teherautót. Emiatt szigorú feddést kapott a vállalat igazgatójától, mert az egy teherautó lerendelésével 40.000 forinttal rontotta a vállalat termelési tervének teljesítését. Ez persze arra mutat, hogy komoly hiányosságok vannak ellenőrzési rendszerünkben. Mind ezt számtalan más példával is lehetne bizonyítani.

Rendkívül nagymértékű nálunk a tüzelőanyagpazarlás. Bár ezen a téren, a tüzelőanyag helyes felhasználása terén — az elmúlt év-két

évben értünk el bizonyos eredményeket. Azonban elvtársak, még mindig az a helyzet, hogy nálunk évente helytelen, gondatlan tárolás miatt több mint 200.000 tonna szén ég el anélkül, hogy egyáltalán káznába, kályhába, vagy tüzelőberendezésbe kerülne.

Ugyanakkor nem ritka eset, hogy tüzelőberendezéseinkből a szén 20—25 százaléka kikerül a salakhányóra. Vannak nálunk kitűnő kezdeményezések, szén- és egyéb tüzelőanyag megtakarításra. Vannak kitűnő újítások és egyszerű újításaink, amelyek bevaltak. A baj az, hogy ezeket a módszereket és újításokat még nem terjesztjük el eléggé, nem tettük őket általánossá.

Nagymértékű romlás mutatkozik az anyag felhasználásánál, általában az önköltségnél a szénbányászaton. Egyidejűleg romlott a kitermelt szén minősége, kalória értéke. Természetesen mindez növeli az önköltséget. Feleslegesen nagyobb súlyt kell szállítani, a tüzelőberendezésekben a gyengébb szén nem adja ki azt a hatást, amelyet a számukra meghatározott magasabb kalóriájú szén adna ki.

Igen kedvezőtlenül befolyásolta és befolyásolja a termelés önköltségét a vas- és fémiparban az a mód, ahogyan ezeket az üzemeket fokozottabb mértékben bevontuk közszükségleti cikkek és mezőgazdasági gépek gyártásába. Magába véve feltétlenül helyes, hogy ilyen üzemek is gyártsanak közszükségleti cikkeket s ha kell, mezőgazdasági gépeket és felszerelést is. Azonban előzetesen nem vizsgáltuk meg, hogy az adott cikk termelése melyik üzemben a legcélszerűbb és a leg gazdaságosabb. A profilozásnál nem voltak tekintettel az adott üzem felszerelésére, szakképzett kadereire, tapasztalatára.

Vegyünk egy olyan egyszerű terméket, ami minden magyar háztartásban körülbelül ott van: a legegyszerűbb palacsintasütő. Ennek az átlagos termelési költsége iparunkban 3.71 forint, ugyanazt a palacsintasütőt az RM Mótorkerépgyár 7.80 forintért állítja elő, vagyis több mint kétszeres önköltséggel.

Az önköltséget s ezen belül az anyagfelhasználást igen hátrányosan befolyásolja a sélejt magas mértéke.

Ennek jelentőségét mutatja az, hogy egyedül a kohó- és gépipari minisztériumnál 1953-ban a selejtvesztés több mint 400 millió forint volt. De nem képeznek kivételt ebben a tekintetben a többi minisztériumok sem.

Az anyag-hányad növekedésének s ennek révén az önköltség kedvezőtlen alakulásának fő oka a laza anyaggazdálkodás, amelynek csupán egyik oldala a raktlárak elégtelensége és nem helyes felhasználása. Bár ez rendkívül fontos, de ennél is súlyosabban esik latba az, hogy legtöbb vállalatunknál, ha vannak is anyagornák, ezeket nem tartják be, nem használják.

Hogy hová vezethet ez a feleltelen tervezés az anyagfelhasználásnál, ezt szeretném a Lenin Kohászati Művek esetével bizonyítani. Előre bocsátom: Nem a Lenin Kohászati Művek felelősségéről van szó! A kohó- és gépipari minisztérium megfelelő szervei az üzem részére az 1953-ra alkalmazott átlagos 130 százalékos fajlagos anyagfelhasználás helyett a kovacsolt acél előállításánál 1954-ben 156 százalékos fajlagos anyagfelhasználást terveztek. Ha ezt elfogadták volna, úgy ez ennél az egyetlen üzemnél azt jelentette volna, hogy 1954-ben csak ennél a munkafolyamatnál az 1953-ashoz képest 10.000 tonnával több hengerelt acélt használtak volna fel.

Kedvezőtlenül hatnak ki az önköltség alakulására a rendkívül gyakori tervmódosítások. Ezt nem kell különös-

képpen bizonyítani azoknak, akik az üzemekben ezeket a módosításokat elszenvedik.

Egy példa a sok közül. A Kelenföldi Textilművekben 1953-ban tíz alkalommal módosították a tervet és emiatt a gyártási programot húsz alkalommal kellett módosítani. Szigorú rendszert kell bevezetni ebben a tekintetben is. A tervezés megjavításával, a tervek időben való jóváhagyásával el kell érni, hogy tervmódosításra csak kivételes esetekben, a legkritikább, a legindokoltabb körülmények között kerüljön sor.

A vállalatok, üzemek, műhelyek jelentős részénél az elmúlt évek folyamán létrehoztuk az önálló elszámolás rendszerét. Meg kell azonban mondani, hogy ez az önálló elszámolási rendszer jelentős mértékben csak formailag, papíron létezik, a feladat most az, hogy a formát megtöltsük tartalommal, élettel, hogy az ipar újabb területein létrehozzuk az önálló elszámolás rendszerét és ezt az iparvezetés szerves részévé tegyük, sőt nemcsak az iparvezetésnél, hanem általában az egész népgazdaságban.

Üzemi párt-szervezeteink a legközelebbi időben nem utolszóban azzal fognak vizsgálni arról, hogy mennyire értették meg és képesek a gyakorlatba átvenni pártunk helyes politikáját, hogy miként alakul üzemükben a termelési költségek, az anyagtakarékoság, az önköltség ügye.

Üzemi párt-szervezeteink jól vizsgáltak abban, hogy biztosítsák a termelési tervek mennyiségi teljesítését. Most a mennyiségi terv teljesítése mellett, amit nem szabad elhanyagolni, a feladat az, hogy nőjön állandóan a termelési költségek csökkentése az anyag-hányad, csökkenjen az anyag-hányad, csökkenjen a termelési önköltsége. (Lelkes taps.)

Eltársak! Eddig főként az iparral kapcsolatban volt szó az önköltség csökkentésének feladatáról. A mezőgazdaságban azonban az önköltség kérdése még sokkal, de sokkal elhanyagoltabb, mint az iparban. Ez érthető is, hiszen a mezőgazdasági szervezetségi foka alacsonyabb szinten van, de mi nem békélhetünk meg ezzel, nem nyugodhatunk bele ebbe. Például rendkívül magas az állami gazdaságok önköltsége. Emellett igen nagy a különbség az egyes állami gazdaságok önköltsége között, egyébként alig eltérő termelési feltételek mellett. Így miatt az ösi kalászosok termelési költsége az állami gazdaságok átlagában 1953-ban 112.52 forint volt, addig az abodi állami gazdaságnál 244.60 forint volt. Viszont a medgyespusztai állami gazdaságnál csak 43.47 forint.

Az önköltség nem magától emelkedik, vagy csökken. A valóság az, hogy a rossz gazdálkodás, a rossz vezetés, a rossz gazdasági és politikai munka növeli az önköltséget, a helyes, körültekintő, gondos gazdálkodás és a jó politikai felvilágosító munka pedig csökkenti az önköltséget s ezzel együtt elősegíti pártunk fő célkitűzésének megvalósítását, népünk életszínvonalának emelését. Nekünk úgy kell dolgoznunk, hogy az önköltség állan-

dóan csökkenjen és ne emelkedjék. (Nagy taps.)

Eltársak! Amikor pártunk ilyen határozottsággal veti fel a termelési költségek csökkentését, az önköltség csökkentésének, az anyagtakarékoságnak és általában a takarékoságnak a kérdését, egyben arra is figyelmeztet bennünket, hogy fokozottan ügyeljünk a termékek minőségére, a minőség megjavítására.

Nekünk nem kell olyan önköltségszökkentés, amely abban nyilvánul meg, hogy a kabát ujjja könyökig ér! (Derültség.) Nekünk nem kell olyan önköltségszökkentés, amely abban nyilvánul meg, hogy a kabát az ember derekájáig ér. Nekünk olyan önköltségszökkentésre van szükségünk, amely nemcsak változatlan, hanem javuló minőség mellett valósul meg. (Nagy taps.)

Eltársak! A magyar ipar számos terméke régebben is híres volt messze földön kiváló minőségéről. Híresek voltak sok országban a magyar esztergályosok, a magyar lakatosok, bútorasztalosok és különféle más szakemberek. Most is van iparunknak sok olyan kiváló terméke, amelyet itthon is, külszolgákban is magasra értékelnek. Népi demokráciánk ipara azonban ezzel nem elégedhet meg. El kell érni, hogy iparunk valamennyi terméke szebb, jobb, tartósabb, olcsóbb legyen, mint a főlkés Magyarországon által előállított termékek voltak! (Nagy taps.)

Ugyanezt el kell érni a mezőgazdasági termékeinknél is. Mi ezt megvalósítjuk, mert erre megvannak minden tárgyi feltétel, minden objektív lehetőségünk. Megvalósítjuk, mert nagy kongresszusunk ezt a feladatot állítja előtérbe és mert tudatában vagyunk annak, hogy ez döntő feltétele annak, hogy diadalra vigyük pártunk fő irányvonalát.

Eltársak! Pártunk fő irányvonala és egész politikája helyes. Munkásosztályunk, dolgozó parasztságunk, értelmiségünk, népünk milliói magukénak vallják ezt a politikát és követik pártunkat, a Magyar Dolgozók Pártját. (Nagy taps.) Mi sokat beszélünk a hibáinkról és a hiányosságainkról. De éppen, mert ezekről mi olyan nyíltan beszélünk és mert pártunk politikája helyes, munkásosztályunk, népünk bizik pártunkban. A dolgozók biznak benne, hogy mint az elmúlt évtizedek folyamán, most is a helyes utat mutatja. Ez az út a dolgozó nép anyagi és kulturális színvonalának következetes emelése, a szocializmus alapjainak lerakása, a szocializmus építése útján.

Mindannyian szilárdan meg vagyunk győződve arról, hogy pártunk valóra váltja munkásosztályunk, népünk reményeit, és biztos kézzel fogja irányítani küzdelmét a jobb és szebb életért, amely egész munkánk célja. A mezőgazdasági termelés nagymértékű emelése, a munka termelési költségeinek emelése, az önköltség csökkentése és a termékek minőségének megjavítása érdekében kifejtett nagy erőfeszítéseink ugyanezt a magaslatos célt szolgálják. (Hosszantartó lelkes, ütemes taps.)

Huan Cen
 Kommunista Párt
 Népköztársasági
 nagykövete
 követezöket
 Az a megtiszteltetés, hogy a Párt központi zászából átnyújtott üdvözlőt a 76k Pártja III. (Hosszantartó taps.)
 „A Magyar Párt központi üdvözlő a Magyar Párt III. kongresszusára!”
 A Magyar Párt központi üdvözlő a Magyar Párt III. kongresszusára!
 A magyar Dolgozó és Szovjetunióval együttműködésével a legújabb korszakba lépve

A kilenc ülésén folytatott kérdés megválaszolására azt mondta, hogy a szovjet javaslat és a hagyott sorrendek a Vietnami Köztársaság és vaslattervezeteli viselői által pontjai megvitatták a rendelkezések szerint az eszmecsere lehetősége sőt, hogy mi kapcsolatban és milyen kérdésben vannak német részről rány közvetlen érinteteni az érdekelteket illető katonai tanácsadók ilyen érintkezés kérdése konkrét sőt. Ezt a javaslatot a Vietnami Demokráciai Köztársaság és a Képviseleti Társaság küldött a Vietnami Demokráciai Köztársaság küldöttségét, hogy mindezt Indokína egész sák meg a teljes netet. A Szovjet Népköztársaság reményét fejezték meg a javaslatot a Vietnami Köztársaság foglalt ama pártja, amelyek és politikai közne. Ez abból állapodásból és az érdekelteket kérdéseket ke mint, hogy mi demokratikus Franciaország dott tervezet kérdéseket, az kezletnek a kái kérdések Franciaország, sült Allamok sége a megállapodás az indokína rendezés vaslatok megvett elkülönít ború megszűnt a politikai ké is néhány ilyen sától.
 Elhatározták, ülésen térnek a döntés javaslat. Azt is kiemelték a küldöttség

Huan Cen elvtárs felszólalása

Huan Cen elvtárs, a Kínai Kommunista Párt küldötte, a Kínai Népköztársaság magyarországi nagykövete felszólalásában a következőket mondta:

Az a megtiszteltetés ért engem, hogy a Kínai Kommunista Párt központi bizottsága megbízásából átnyújthatom a következő üdvözlőt a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának. (Hosszan tartó taps.)

A Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának küldött elvtársai! A Kínai Kommunista Párt központi bizottsága forrón üdvözlöi a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusát.

A magyar dolgozó nép, a Magyar Dolgozók Pártja vezetésével és a Szovjetunió önzetlen segítségével a legdisebb történelmi korszakba lépett. A szocializmus

építése során legyőzte bel- és külföldi ellenségeit, megszilárdította a népi demokrácia rendszerét, fejlesztette az ipart és a mezőgazdaságot. A népgazdaság egyre magasabb színvonalra lendül, a kulturális élet mind fejlettebb és a dolgozó nép élet-színvonalja szüntelenül emelkedik.

A Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának összehívása még szorosabban zárja az egész párt és az egész dolgozó magyar nép soraikat, hogy új sikereket érjen el a szocializmus építésében és a világbéke megvédéséért vívott harcban. A Kínai Kommunista Párt központi bizottsága sok sikert kíván a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusának. (Hosszas taps.)

Éljen a magyar nép szervezője

és vezetője, a dicső Magyar Dolgozók Pártja! (Hosszas, ütemes taps.)

Éljen a magyar és kínai nép megbonthatatlan barátsága! (Felállás, éljenzés, hosszú taps, hurra!)

Éljen és virágozzék a Szovjetunió vezető demokrátiák, szocialista béketábor! (Ütemes taps, felállnak.)

Peking, 1954. május 24.

A Kínai Kommunista Párt központi bizottsága.

(Taps, felkiáltások: Éljen a Kínai Kommunista Párt! Hosszas taps, lelkes éljenzés.)

A következő felszólaló Békási László elvtárs, a X. kerületi pártbizottság titkára volt.

Ezután az elnöklő Hegedűs András elvtárs a kongresszus délelőtti tanácskozását lezárta.

A Béke-Világtanács május 25-i délutáni ülése

Május 25-én a Béke-Világtanács rendkívüli ülésének délutáni ülésén elsőnek *Bozsóki Ferenc*, a vegyipari és rokonipari szakmai szövetségének főtitkára szólalt fel. A nemzetközi szakmai szövetség — jelentette ki — továbbra is tevékenyen támogatni fogja a népek világméretű harcát a tömegpusztító fegyverek eltiltásáért.

A Béke Világtanács keddi délutáni ülésének legkiemelkedőbb pontja *Nyikolaj Tyihonov*nak, a Szovjetunió békebizottsága elnöke, a világhírű szovjet írónak felszólalása volt.

Nyikolaj Tyihonov rámutatott, hogy az Egyesült Államok Bikini hidrogénbomba-robbantási kísérlete csúspontját jelentette a

sok évig tartó atombomba-provokációknak. „Még sohasem volt olyan egyetértés az atom- és hidrogénfegyver végleges eltiltásának kérdésében, mint most. Ahhoz az 500 millió emberhez, aki a stockholmi felhívást aláírta, ma százezer csatlakoztak.”

A délutáni ülés másik kiemelkedő pontja *Jean-Paul Sartre*, a világhírű francia író felszólalása volt. Sartre az ülés utolsó szónoka volt. „Az atomfegyver — mondta — az erőszak eszköze, olyan fegyver, amely a történelem folyamata ellen irányul. A történelem menetét épp olyan lehetetlen megakadályozni, mint a csillagok mozgását. Az atombomba lényegében reakció, mert célja a kollektív halál.”

Megkezdődtek a 20 kötetes Magyar Enciklopédia szerkesztési munkái

A Magyar tudományos élet igen hiányolt egy átfogó, nagy magyar enciklopédiát. A kiadás gondolata már 1951 március havában felmerült és ez év március 1-én meg is kezdtek a szerkesztési munkálatok előkészítését.

A Magyar Enciklopédia célja — ahogy a készülő nagy mű fő szerkesztője, Kovács Máté, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem könyvtárának igazgatója mondja —, hogy összefoglaló képet adjon az emberi tudás minden olyan lényeges részletéről, amelyre a szocializmus építő magyar társadalom érdeklődése számot tarthat.

A készülő Magyar Enciklopédia enciklopédia és egyben lexikon is, amely az utaló címszavak segítségével teszi majd egyszerűvé a benne való eligazodást. Így pl. „Vörösmarty Mihály” címszó alatt a költő élete, művei, kritikai értékelése szerepel, de egyes művei a megfelelő címszó alatt kerülnek részletesebb tárgyalásra, így a „C” betűnél a „Csongor és Tünde”, a „Z” betűnél a „Zalán futása” stb. és a mű ismertetése után utalás lesz a „Vörösmarty Mihály” címszóra. Vagy pl. a „Köszén” címszó alatt annak keletkezéséről, bányászatról, felhasználásáról ír majd az enciklopédia; de „Lignit” és „Antracit” címszavak alatt szerepel a két köszénfajta ismertetése, utána pedig utalás lesz a „Köszén” címszóra.

A belső szerkesztési munkákat aránylag kis létszámú technikai szervezőgárda végzi, míg magát az

enciklopédiát több ezer munkatárs fogja írni, közöttük a legkiválóbb tudósok, akadémikusok, gyakorlati szakemberek, minden ág legjobb ismerői, szaktudósai. A 23 tagú, világhírű tudósokból álló szerkesztő bizottság élén *Rusznayk István*, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke áll. Tagjai között van: *Abrahám Ambrus*, *Alexits György*, *Andics Erzsébet*, *Buzágh Aladár*, *Fejér Lipót*, *Fogarasi Béla*, *Geleji Sándor*, *Ilyés Gyula*, *Ivánovics György*, *Kodály Zoltán*, *Ligetfi Lajos*, *Lukács György*, *Maninger Dezső*, *Mátrai László*, *Németh Gyula*, *Osztrovszki György*, *Riesz Frigyes*, *Schulek Elemér*, *Sod Rezső*, *Straub F. Bruno*, *Szentágotthay János*, *Szörényi Imre*, *Törő Imre*, *Vadász Elemér* és *Varga József*.

A készülő Magyar Enciklopédiáról néhány tájékoztató adatot is közölt *Kovács Máté* főszerkesztő.

Az Enciklopédiát 20 kötetre tervezik 20.000 oldal terjedelemben, ebből mintegy 2000 oldal illusztráció. A mű 100.000-nél több címszót fog tartalmazni. Az Enciklopédia első kiadása 40.000 példányban kerül kinyomtatásra, a tényleges szükségletnek megfelelően, nagy raktári példányszám nem készül, hanem a kizsédett ölnöt őrzi a kiadó és a későbbi kiadások kiegészítésekkel, pótlásokkal kerülnek majd kinyomtatásra.

A Magyar Enciklopédia kis kiadására 2 kötet terjedelemben igen nagy példányszámban is ser fog kerülni.

A Csokonai Színház művészeiből megalakult a

Görbe Tükör együttes

Néhány hete megalakult az MSZT városi szervezetének színházi szakosztálya, amely a Csokonai Színház művészeiből megszervezte a „Görbe Tükör” együttest. Vezetői úgy tervezik, hogy a debreceni dolgozók régi kívánságát teljesítik és egy állandó kabaré-színpadot létesítenek.

A „Görbe Tükör” bemutatkozása május 31-én, hétfőn lesz fél 6 és fél 9 órakor a Zenekonzervatórium dísztermében. „Arca az Ember felé” című műsorral. Klasszikus és mai magyar művek, legnagyobb

humoristáink és legtehetségesebb fiatal íróink kapnak helyet a műsorban. Csehov, Möriz Zsigmond, Mikszáth Kálmán, Karinthy Frigyes, Gábor Andor, Nádassy László, Gábor Béla és mások műveit adják elő. Az új együttes tagjai: *Selmeczi Mihály*, *Márkus László*, *Mensáros László*, *Békés Rita*, *Angyal Sándor*, *Csáki Magda*, *Tyll Attila*, *Major Pál* és *Szécsi Lajos*.

A nagy érdeklődésre számotartó bemutatóra jegyeket a Csokonai Színház pénztára árusít.

550 holdról írtották ki a vadrepcét repülőgépről

Az Agrártudományi Egyetem hajdúszoboszlói tanegységében a múlt héten pénteken először használták fel a Maszovlet egyik átalakított repülőgépét gyomirtásra. Az őszi kalászosok közül — főképpen búzából — vegyszerrel „dikopurral” permetezéssel pusztították az eléggé tömegben előforduló veszedelmes gyomot, a vadrepcét. A repülőgép teljesítménye naponta 100—150 hold volt. Kedden

délután fejezték be a repülőgéppel történő első vegyszeres gyomirtási kísérleteket — 550 hold mérszerezésből írtották ki a vadrepcét. A gazdaság vezetői nagy elismeréssel beszéltek a gép munkájáról, mert nemcsak gyors munkát végzett, nem tapos le a szárbaindult növényeket sem. A permetezés nyomán összehúzódnak, elfonnyad, kipusztul a vadrepcé.

HÍREK A GENFI ÉRTEKEZLETRŐL

Genfi jegyzetek

A kilenc küldöttség május 24-i ülésén folytatták az indoknai kérdés megtárgyalását. Ismeretessé vált, hogy az értekezlet résztvevői a szovjet küldöttség által javasolt és az előző ülésen jóváhagyott sorrend alapján megkezdtek a Vietnami Demokratikus Köztársaság és Franciaország javaslatvezetéseinek a két fél képviselői által kijelölt alapvető pontjai megvitatását.

A rendelkezésre álló értesülések szerint az ülés során hasznos eszmecsere került sor, amely lehetővé tette annak megállapítását, hogy milyen kérdésekkel kapcsolatban egyeznek a nézetek, és milyen kérdésekkel kapcsolatban vannak nézeteltérések. Szovjet részről rámutattak: Genfben közvetlen érintkezést kell teremteni az érdekeltek felek, de mindezekelőtt az illetékes küldöttségek katonai tanácsadói között. Az ilyen érintkezések elősegítésének a kérdés konkrét megvitatását. Ezt a javaslatot támogatták a Vietnami Demokratikus Köztársaság és a Kínai Népköztársaság képviselői is. Mint jelentik, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság küldöttsége támogatja a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének azt a javaslatát, hogy minél előbb, lehetőleg Indokina egész területén valószínűleg meg a teljes, egyidejű tüzszünetet. A Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság küldöttsége azt a reményt fejezte ki, hogy a szövegben javaslatok jóváhagyása nem rövid lejáratú tüzszünethez, hanem a tartós indoknai béke megteremtéséhez vezet.

Szovjet részről javasolták, hogy miután áttértek a katonai kérdések lényegbeli megtárgyalására, folytassák a kérdések megtárgyalását a május 25-i ülésen, azzal, hogy az utána következő ülésen térjenek át a Vietnami Demokratikus Köztársaság tervezetében foglalt ama pontok megtárgyalására, amelyek az indoknai kérdések politikai rendezésére vonatkoznak. Ez abból a korábbi megállapodásból ered, amely szerint az értekezletnek előbb katonai kérdéseket kell megtárgyalnia, mint, hogy mind a Vietnami Demokratikus Köztársaság, mind Franciaország vita alapul elfogadott tervezetei tartalmaznak ilyen kérdéseket, azután pedig az értekezletnek át kell térnie a politikai kérdések megtárgyalására. Franciaország, valamint az Egyesült Államok és Anglia küldöttsége a megállapodás ellenére elhárította az indoknai kérdés politikai rendezésére vonatkozó javaslatok megvitatását és igyekezett elkülöníteni az indoknai háború megszüntetésének kérdését a politikai kérdések — legalább is néhány ilyen kérdés megoldásától.

Elhárították, hogy a következő ülésen térnek vissza a szovjet küldöttség javaslatára.

Az is kiemelik, hogy a francia küldöttség nem juttatta kife-

jezésre azt a kívánságát, hogy elfogadják azt a javaslatot, hogy az országok lépjenek közvetlen érintkezésbe a tüzszünet kérdésének megvitatására.

★

Genf (TASZSZ). Helyi értesülések szerint a genfi értekezleten az indoknai kérdés megvitatása során általánosan elismerték, hogy célszerű a közvetlen érintkezés felvétele az érdekeltek között olyan döntések meghozatala érdekében, amelyek lehetővé teszik az értekezlet előtt álló probléma rendezését. Mint ismeretes, a szovjet küldöttség többször rámutatott arra, hogy kívánatos ilyen érintkezés az érdekeltek között, mind Genfben, mind a helyszínen, Indoknában. A szovjet küldöttség úgy véli, hogy az előmozdíthatja nemcsak az indoknai általános tüzszünet kérdésének, hanem az értekezleten megvitatásra kerülő más kérdéseknek eredményes megvitatását és megoldását is.

Genfi megfigyelők felhívják a figyelmet arra a tényre, hogy az érdekeltek felek közötti közvetlen érintkezésnek ez a gondolata támogatásra talált mind a Vietnami Demokratikus Köztársaság, mind Franciaország küldöttségénél, sőt az indoknai kérdés vitájában résztvevő más küldöttségeknél is.

Ezzel kapcsolatban megjegyzik, hogy az egyik nyugati küldöttség, mivel nem volt módja tagadni az említett érintkezés célszerűségét, maga foglalt állást ennek az útnak a felhasználása mellett, mégpedig abból kiindulva, hogy az érintkezés felvételének késleltetése nem mozdítja elő az értekezlet előtt álló feladatok megoldását.

Megfigyelők kiemelik még a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének az értekezlet napirenden lévő kérdések mielőbbi rendezésére, többek között az érdekeltek közötti érintkezés útján való megoldására irányuló következetes erőfeszítéseit.

Ismeretessé vált, hogy a konkrét kérdések megvitatása során a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége, továbbfejlesztve azokat a javaslatokat, hogy mindkét fél összes fegyveres erői általánosan, egyidőben és mielőbb szüntessék be a hadműveleteket, több módosítást eszközölt.

A küldöttség leszóval, hogy a hadműveletek beszüntetése után francia repülőgépeknek nem szabad árepülniök a Vietnami Demokratikus Köztársaság területe fölött, követezőképpen a francia repülőgépeket nem szabad felderítő célokra felhasználni.

A francia hadihajónak nem szabad befutniok a Vietnami Demokratikus Köztársaság parti vizeire. A Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége magyarázatképpen kijelentette, hogy a repülőgépek vonat-

kozásában központi kérdésnek tekintik a csapatok elhelyezkedési övezetei megállapításának kérdését. Az övezetek kérdésének rendezését a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének véleménye szerint Indokina három államában területcserre alapján kell eldönteni, hogy összefüggő területeket hozzanak létre, amelyek megfelelőbbek, mint a sávok elosztás. A területcserénél a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége szükségesnek tartja a politikai és hadászati elképzelések figyelembevételét, továbbá a terület nagyságának, a lakosság számának és a gazdasági körülményeknek figyelembevételét.

Ugyancsak az említett jelentések szerint a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége kijelentette, hogy elfogadhatónak tartja a francia küldöttségnek a demilitarizált övezetek felállítására vonatkozó javaslatát. Az övezetek demarkációs vonalainak lehetőleg természetes határokat mentőnek kell húzódnia, ami lehetővé teszi a pontos határmegjelölést. A Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének javaslatai szerint mindegyik fél a megfelelő területet fogja igazgatni mindaddig, amíg ezt a területet nem hagyják el csapatainak utolsó csoportjai is. Ettől a pillanattól kezdve az illető terület a másik fél igazgatása alá kerül. Mindegyik fél saját csapataival fog rendelkezni, saját övezeteiben, ahogy azt szükségesnek találja. Vonatkozik ez minden fegyvernemre, beleértve a rendőrséget is.

Gégül az is ismeretessé vált, hogy a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége a hadműveletek mielőbbi beszüntetése érdekében javasolta a két fél parancsnokságának képviselőiből álló konferencia összehívását a hadműveletek beszüntetéséről szóló egyezmény konkrét feltételeinek megvitatására. Az a képviselők által kidolgozott egyezménytervezet jóváhagyás céljából a genfi értekezlet elé kell terjeszteni. A Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége ugyanakkor rendkívül hasznos intézkedésnek tekintik a kétoldalú bizottságok felállítását a hadműveletek beszüntetéséről szóló egyezmény végrehajtásának ellenőrzéséről.

A Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttsége saját javaslatait továbbfejlesztve kiemelte, hogy kilátásba helyezi a teljes, az egyidejű és a mielőbbi tüzszünetet azzal együtt, hogy tilos Indoknába hozni új csapatokat, fegyvereket és hadianyagokat. Ellenkező esetben, amint több ízben hangsúlyozta, lehetőség nyílnék a lélekzetvételre és új erők összegyűjtésére a hadműveletek ismételt megkezdéséhez, ugyanakkor, amikor a Vietnami Demokratikus Köztársaság az indoknai tartós béke megteremtésére törekszik. (MFT.)

